ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 11 (4261) ВІВТОРОК, 22 СІЧНЯ 2008 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

Вітання

Шановні співвітчизники!

Український народ 22 січня щорічно святкує День Соборності України. Це свято нагадує нам, що Україна не розділена, що немає окремої Східної і Західної України, що ми єдина держава і ми — єдиний народ!

Прийміть найкращі привітання з нагоди найвеличнішого свята українського народу — Дня Соборності незалежної України!

Перші кроки незалежності стали випробуванням для всіх нас — тестуванням на зрілість, на терпіння, на толерантність, нарешті — на здоровий глузд. Нині вже ніхто не сумнівається в тому, що український народ у змозі поліпшити життя в своєму домі власної держави.

Зичу всім громадянам України здоров'я і злагоди, сил та натхнення, успіхів та задоволення від роботи на благо нашої Вітчизни!

Хай розум, воля і любов до рідного краю згуртовують нас для здійснення високої мети — процвітання соборної незалежної демократичної могутньої України, надійної запоруки добробуту й щасливого життя її народу. Впевнений, що день прийдешній принесе нам світле почуття радості від усвідомлення власної причетності до розбудови наших сіл, міст району, області та всієї України!

Голова Верховної Ради України Арсеній ЯЦЕНЮК.

Вельмишановний Український народе!

Сердечно вітаю вас з одним із найважливіших національних свят України — Днем Соборності.

Сьогодні відзначаємо 89-ту річницю проголошення Акта Злуки Української та Західноукраїнської народних республік і мислимо про єдність всієї Української землі, всього народу, всіх громадян країни і співвітчизників за кордоном.

Цей день належить кожному з нас як історичний символ об'єднання України і, водночас, як загальний для всіх орієнтир майбутнього — саме суспільна, духовна і територіальна єдність України є найважливішою умовою для поступу та успіху нашої держави.

Сенс єдності полягає для нас у щоденній особистій праці, у добробуті всіх мешканців країни, в економічному зростанні, у зміцненні національної безпеки і в отоєненні кожного громадянина з єдиною українською історичною спільнотою, її символами і цінностями.

Я щиро бажаю усім нам наснаги, впевненості і мудрості у згуртуванні України навколо її великих національних цілей, що в новому часі творять величний і непорушний Собор нашого народу і його держави.

Я зичу миру, добра і злагоди нашому народові і твердо вірю у наш спільний, єдиний для всіх успіх.

Президент України Віктор ЮЩЕНКО.

В сім'ї єдиній

Київ. Софійська площа. Літо 1990 р. Фото з архіву «Голосу України».

Україна відзначає День Соборності. 89 літ тому, опівдні 22 січня 1919 року в Києві на Софійському майдані оголошено про об'єднання західноукраїнських земель з Наддніпрянщиною. Наступного дня в Оперному театрі за цей Акт проголосували всі 400 делегатів Трудового конгресу. А вже 2 лютого український уряд (Директорія) залишав Київ, столицю своєї Соборної держави.

Здавалось би, акт — суто декларативний. Здавалось, Директорія (як і її попередниця — Центральна Рада) трагічно запізнилася це зробити. Бо тодішні наші політики взагалі були надто повільними й нічого не встигли. З другого боку, дивом є саме те, що вони тоді встигли. Адже лиш за рік перед тим проголошено суверенітет України. І на «державотворення» наші тодішні політики мали лічені місяці, дні, години (а не 16 років). Тепер легко казати, що нація, мовляв, не мала достойних вождів. Але в тодішній ситуації навіть Наполеон не встиг би зробити більше.

Як це було?

Подробиці — на 3-й сторінці.

ПОДІЇ

Президент поїде на Міжнародний економічний форум у Давосі

Глава української держави Віктор Ющенко 23—24 січня візьме участь у Міжнародному економічному форумі в Давосі (Швейцарія). Про це повідомив журналістам заступник глави секретаріату Президента Олександр Чалий.

За його словами, Президент України візьме участь у двох сесіях, присвячених розвитку трубопровідного транспорту й енергетичної безпеки, а також питанням євроінтеграції. Крім того, Віктор Ющенко братиме участь у традиційному українському «круглому столі» в рамках економічного форуму і проведе низку зустрічей з керівниками міжнародних організацій.

Пташиний грип випалили напалмом

Локалізовано виявлений у кримському птахогосподарстві ПП «Лобзенко» Красногвардійського району смертоносний вірус високопатогенного грипу птахів. 25 тисяч забитих безкровним методом пернатих облили напалмом і спалили бійці МНС за дві доби.

— Ситуація контрольована й нічим не відрізняєтся від тих, які минулими роками фіксували в Джанкойському, Нижньогірському і Совєтському районах, — зазначив заступник начальника Кримського МНС Володимир Іванов. Одразу після утилізації створено спеціальну комісію, що вирішить подальшу долю птахоферми, власника якої вже оштрафували за недотримання санітарних норм. Це було вже третє його стягнення після численних зауважень ветеринарів. Головна претензія — відсутність на фермі санпропускника. СТОР. 6

Головними питаннями для ПАРЄ стануть статус Косово і торгівля дітьми

Учора у Страсбурзі відкрилася зимова сесія Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЄ). Делегації з 47 країн-членів Ради Європи, у тому числі й з України, протягом тижня обговорюватимуть найважливіші питання континенту. Одним з перших рішень європейських парламентаріїв було обрання Президента ПАРЄ. Ним став іспанець, представник соціалістичної групи Луїс Марія де Пуч.

Цікаво, що іще кілька місяців тому крісло Президента ПАРЄ пророкували росіянину Михайлу Маргелову. Проте представники багатьох країн-членів РЄ виступали проти того, щоб Парламентську асамблею очолив представник держави, яка не дотримується основних вимог Ради Європи. А саме, Росія досі не ратифікувала протоколи №6 та №14 до Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Нагадаємо, протокол №6 забороняє смертну кару. СТОР. 7

Я ВАМ ПИШУ...

Збільшення пенсій — це жарт?

Мій трудовий стаж — 35 з половиною років, маю посвідчення ветерана праці. Я отримувала пенсію 485 гривень, а днями надійшло повідомлення про її збільшення. Тепер я отримуватиму 504! Це ж просто скарб — 19 гривень! Шановні, дуже дякую вам за таке «істотне» збільшення. Вистачить на 200 грамів сиру чи ковбаси.

Лариса КИСІЛЬ.

Київ.

Дива українського прориву

БАЛАНС ТИЖНЯ

Відшумів старий Новий рік, остаточно підвівши риску під низкою січневих свят. Для мене новорічно-різдвяна казка закінчилася черговим походом до магазину з абсолютно реальними цінниками на вітринах. Треба сказати — подіяло протверезливо, а удар по кишені, яка за час свят спорожніла, був руйнівним, як для Кіси Вороб'янинова похід з незабутньою Лізою до ресторану. Капуста — майже 5 гривень за кілограм. Одначе!.. І морква — близько 5 гривень. Одначе!.. Так активно овочі дорожчають ближче до весни. А тут — уже в січні підросли в ціні порівняно з груднем мало не вдвічі. Крупи, борошно також продовжують дорожчати. І м'ясо. Ціни після Нового року на нього зазвичай падають. Аж ні!.. Ну, як тут повірити чарівним цифрам, виписаним урядом у головному фінансовому документі країни, про те, що нинішнього року рівень інфляції буде знижено до 9,6 відсотка. Мабуть, і міністр економіки Богдан Данилишин після свят також відвідав супермаркет. Він хоча й повторив Прем'єр-міністра Юлію Тимошенко, що погашення боргів вкладникам Ощадбанку на інфляційних процесах помітно не позначиться (у що важко повірити, і ми в минулому «Балансі» про це писали). Водночас міністр визнав, що інфляція 2008-го очікується в межах 10,5—12 відсотків. Насмілюся запевнити, за такого стану речей це коректування міністра — не останнє. СТОР. 11

ОФІЦІЙНО

Заява депутатської фракції «Наша Україна—Народна самооборона»

щодо виконання передвиборних зобов'язань фракцією блоку «Наша Україна—Народна самооборона»

Демократична коаліція, сформована блоком «Наша Україна—Народна самооборона» та БЮТ, довела спроможність ефективно працювати в інтересах українського народу.

Ми сформували уряд і ввійшли в Новий рік з державним бюджетом. Цей документ не ідеальний, і до весни ми його значно вдосконалимо. Але навіть у такому вигляді цей бюджет піднімає на новий рівень соціальні стандарти.

Мінімальна зарплата зросла до 515 гривень, а до кінця року зросте до 605. Це — виконання виборчого зобов'язання нашого блоку про збільшення мінімальної зарплати до 600 гривень упродовж 2008 року.

Передбачено кошти на подолання пенсійної зрівнялівки і зростання пенсій у середньому на 35% — це також виконання наших виборчих зобов'язань і соціальних ініціатив Президента.

На кожну дитину, що народилася починаючи з 1 січня, держава виплатить понад 12 тисяч гривень, якщо це друга дитина в сім'ї — 25 тисяч, а якщо третя чи наступна — 50 тисяч гривень. Значно зростають розміри стипендій, допомога малозабезпеченим, виплати на дітей війни. Але це лише початок великої спільної праці уряду і Верховної Ради (принаймні тієї частини Ради, яка хоче працювати).

У програмі діяльності уряду, над якою коаліція завершує роботу, ми закладемо нові орієнтири якісних змін на краще.

«Наша Україна—Народна самооборона» підтримує заклик Президента Ющенка про скорочення парламентських канікул. Ми пропонуємо продовжити роботу першої сесії, щоб прийняти цілу низку важливих законодавчих актів.

Насамперед наш блок наполягає на невідкладному розгляді законопроектів, що передбачають скасування депутатських привілеїв та недоторканності.

Оскільки під час бюджетного процесу стаття про ліквідацію депутатських пільг та привілеїв чомусь «випала» і її немає в тексті бюджету, наша фракція зареєструвала законопроект про скасування депутатських пільг. Він передбачає скасування для депутатів безкоштовного житла і безкоштовних квитків, безкоштовних елітних санаторіїв і безпідставних багатотисячних виплат. Ми обмежимо депутатську зарплату і пенсію, які залишаться високими, але не будуть такими аморальними, як зараз.

Твердо наголошуємо: якщо хтось сподівається «заговорити» чи знівелювати питання позбавлення депутатів усіх цих пільг, які перетворюють депутатів на окрему касту і тягнуть щороку сотні мільйонів бюджетних коштів, ми цього не допустимо. Ми наполягаємо на негайному розгляді цього питання.

Те саме стосується недоторканності. Ми наполягаємо на невідкладному вилученні з Закону «Про статус народного депутата» статті 26, що гарантує цю недоторканність, і відповідний проект зареєстровано ще минулого року. Крім того, завершується збирання 150 підписів депутатів від коаліції під проектом змін до 80-ї статті Конституції. Ми так само наполягаємо на прийнятті в першому читанні цих змін, які позбавляють депутатів недоторканності, ще до парламентських канікул. А засоби масової інформації донесуть до мільйонів людей інформацію, хто і яку позицію займатиме під час голосування з цих питань.

Фракція «Наша Україна—Народна самооборона» закликає всіх народних депутатів підтримати нашу позицію і продовжити роботу першої сесії, щоб прийняти законопроекти, яких чекають українські виборці.

Банкрутство вугільних шахт відкладатиметься

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Продовжити дію мораторію на банкрутство вугільних підприємств до січня 2010 року вдасться, якщо буде ухвалено зміни до закону про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом. **Комітет з питань промислової і регуляторної політики та підприємництва** цей проект підтримав. Зокрема, на засіданні його члени наголошували, що прийняття запропонованих змін до чинного закону дасть змогу уряду, в рамках реалізації енергетичної стратегії та концепції розвитку вугільної промисловості, здійснити комплекс заходів з реформування, технічного переоснащення та забезпечення сталого розвитку вугільних підприємств.

Законопроект, зокрема, передбачає, що до 1 січня 2010 року не порушуватимуться «справи про банкрутство гірничих підприємств (гірничодобувні підприємства, шахти, рудники, копальні, кар'єри, розрізи, збагачувальні фабрики, шахтовуглебудівні підприємства), у статутних фондах яких частка держави становить не менш як 25 відсотків.

***

На засіданні **Комітету з питань державного будівництва та місцевого самоврядування** вирішено об'єднати два схожі законопроекти про внесення змін до Закону «Про місцеве самоврядування» в один до розгляду в другому читанні. Йдеться про законопроект, у якому пропонується уточнити відповідні положення закону про місцеве самоврядування, які стосуються строків повноважень місцевих рад, сільських, селищних, міських голів, голів та заступників голів обласних, районних, районних у містах рад, а також моменту їх припинення. Інший документ у тому самому законі зачіпає питання кількості заступників голів районних та обласних рад.

***

Комітет з питань екологічної політики, природокористування та ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи рекомендує парламенту прийняти в цілому законопроект про внесення змін до деяких законів про оприлюднення інформації стосовно зон радіоактивного забруднення.

Передбачається законодавчо унормувати питання обов'язкового оприлюднення Кабінетом Міністрів інформації стосовно переліку населених пунктів, віднесених до зон радіоактивного забруднення на підставі даних щорічної дозиметричної паспортизації, із зазначенням прогнозованих доз опромінення населення.

***

Парламенту рекомендовано ратифікувати Конвенцію Міжнародної організації праці 1979 року про тривалість робочого часу та періоди відпочинку на дорожньому транспорті. Зокрема, на засіданні **Комітету в закордонних справах** зазначалося, що метою прийняття законопроекту є імплементація міжнародних стандартів стосовно обов'язкового часу роботи та відпочинку водіїв у секторі перевезень у наше національне законодавство, гармонізація транспортного законодавства із законодавством Європейського союзу, а також підвищення безпеки руху за рахунок контролю за дотриманням тривалості робочого часу та періодів відпочинку водіїв на дорожньому транспорті.

Зокрема, відповідно до конвенції, жодному водію не дозволяється керувати транспортним засобом без перерви більше чотирьох годин, а максимальна загальна тривалість водіння, зокрема понаднормової роботи, не повинна перевищувати дев'яти годин на день або сорока восьми годин на тиждень. Окрім того, кожен водій, що працює за наймом, має право на перерву після безперервного періоду роботи тривалістю п'ять годин, а щоденний відпочинок водіїв має становити не менше десяти годин поспіль.

***

Комітет з питань свободи слова та інформації пропонує парламенту направити на доопрацювання проект змін до деяких законів щодо забезпечення прозорості відносин власності стосовно засобів масової інформації.

Суб'єкт законодавчої ініціативи вбачає одним із шляхів гарантування прозорості відносин власності щодо засобів масової інформації отримання відомостей про засновників засобів масової інформації з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб підприємців.

Пропонується також відкоригувати статтю 12 закону про телебачення і радіомовлення положенням про встановлення диференційованої верхньої межі часток у статутних фондах телерадіоорганізацій одного і того ж іноземного інвестора у разі, якщо він виявив бажання бути співзасновником кількох таких організацій в Україні.

Інформаційне управління апарату Верховної Ради.

***

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У будинку комітетів Верховної Ради відбулася церемонія відкриття і освячення Свято-Володимирського храму за ініціативи народних депутатів Ігоря Рибакова, фракція «БЮТ» (ліворуч), і Володимира Малишева (Партія регіонів).

Проект більше нагадує декларацію про наміри

У ФРАКЦІЯХ

Блок Литвина направив до Кабінету Міністрів свої пропозиції до проекту програми діяльності уряду "Український прорив: для людей, а не політиків". Про це повідомив народний депутат **Олег Зарубінський (на знімку)**. Він наголосив, що, попри позитивні моменти, проект програми більше нагадує декларацію про наміри.

Пропозиції Блоку Литвина складаються з трьох частин — соціальна й економічна сфера, село і сфера екології, а також політична й культурні сфери.

Народні депутати пропонують скасувати політичний статус міністрів; запровадити з 1 січня 2009 року погодинну оплату праці, яка становитиме 25 гривень за годину, зі збереженням 40-годинного робочого тижня; провести ревізію всіх сільськогосподарських земель України; заборонити продаж рентабельних державних підприємств. А також виробити та реалізувати реальний механізм повернення втрачених заощаджень, у тому числі через участь громадян у приватизації ліквідних підприємств, наділення їх землею, забезпечення лікування та навчання за рахунок бюджету протягом 2008—2010 років; встановити справедливі тарифи на комунальні послуги на основі їхньої якості, стану житла, платоспроможності його власників; реформувати міжбюджетні відносини (60 відсотків податку залишається на місцях, 40 відсотків надходжень — до центру з 1 січня 2009 року) та ін.

Серед ініціатив блоку — комплексна реформа податкової системи, створення Фонду майбутнього, з якого на персональний рахунок новонароджених нараховуватиметься 25000 гривень з наступними відсотками та індексацією до досягнення 18-річного віку з 1 січня 2009 року; надання молодим сім'ям безвідсоткових кредитів на житло; повна заборона ввезення в Україну генетично модифікованих харчових продуктів.

Крім того, Блок Литвина пропонує повернутися до мажоритарної системи виборів до Верховної Ради та місцевих органів влади; впровадити механізм звітування народних депутатів та їх відкликання; скасувати депутатську недоторканність та ліквідувати всі депутатські привілеї.

Олег Зарубінський заявив, що підпис Голови Верховної Ради Арсенія Яценюка під листом керівників держави до Генерального секретаря НАТО про заявку на приєднання до плану дій із здобуття членства в альянсі не є обов'язковим. За словами парламентаря, достатньо було підпису тільки Прем'єр-міністра. Однак для того, щоб представляти позицію Верховної Ради, переконаний Олег Зарубінський, глава парламенту мав би порадитися і розглянути це питання у сесійній залі.

Надія ГОРБАТЮК.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про проведення парламентських слухань на тему: «Про хід виконання в Україні Європейської соціальної хартії (переглянутої)»

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Провести 6 червня 2008 року в залі пленарних засідань Верховної Ради України парламентські слухання на тему: "Про хід виконання в Україні Європейської соціальної хартії (переглянутої)".
2. Кабінету Міністрів України підготувати та подати до Верховної Ради України необхідні інформаційно-аналітичні матеріали щодо питання парламентських слухань, тиражовані для народних депутатів України.
3. Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та праці внести пропозиції щодо рекомендацій парламентських слухань, здійснити необхідні заходи з організації та методичного забезпечення слухань.
4. Національній радіокомпанії України та Національній телекомпанії України за участю Інформаційного управління апарату Верховної Ради України забезпечити пряму трансляцію парламентських слухань на Першому загальнонаціональному каналі Національної радіокомпанії України та на Першому загальнонаціональному каналі Національної телекомпанії України.
5. Управлінню справами апарату Верховної Ради України здійснити матеріально-технічне забезпечення парламентських слухань, їх стенографування та фінансування видання матеріалів цих слухань.

Голова Верховної Ради України А. ЯЦЕНЮК.

м. Київ, 15 січня 2008 року.
№ 109-VI.

ПОСТАНОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Про проведення парламентських слухань на тему: «Про стан дотримання конституційних гарантій трудових прав громадян»

Верховна Рада України **постановляє**:

1. Провести 12 листопада 2008 року в залі пленарних засідань Верховної Ради України парламентські слухання на тему: «Про стан дотримання конституційних гарантій трудових прав громадян».
2. Кабінету Міністрів України підготувати та подати до Верховної Ради України необхідні інформаційно-аналітичні матеріали щодо питання парламентських слухань, тиражовані для народних депутатів України.
3. Комітету Верховної Ради України з питань соціальної політики та праці внести пропозиції щодо рекомендацій парламентських слухань, здійснити необхідні заходи з організації та методичного забезпечення слухань.
4. Національній радіокомпанії України та Національній телекомпанії України за участю Інформаційного управління апарату Верховної Ради України забезпечити пряму трансляцію парламентських слухань на Першому загальнонаціональному каналі Національної радіокомпанії України та на Першому загальнонаціональному каналі Національної телекомпанії України.
5. Управлінню справами апарату Верховної Ради України здійснити матеріально-технічне забезпечення парламентських слухань, їх стенографування та фінансування видання матеріалів цих слухань.

Голова Верховної Ради України А. ЯЦЕНЮК.

м. Київ, 15 січня 2008 року.
№ 110-VI.

Серед ініціатив депутатів — повна заборона ввезення в Україну генетично модифікованих харчових продуктів

В сім'ї єдиній

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Фронт з чотирьох сторін

На якому тлі розгорталися ці події? Ось цитата з доповіді начальника Оперативного Відділу Дієвої Армії УНР полковника Капустянського Головному Отаману Симону Петлюрі (кінець грудня 1918 року):

«Становище на фронтах і засоби, необхідні для успішного захисту України.

1. Супротивник.

а) Зі сходу та півночі, примірно з фронту Куп'янськ—Новозибків—Лунинець большевики розпочали натиск на Україну. Їх завдання — захопити Київ...

б) З північного заходу веде операції організоване польське військо з метою заволодіти всією Східною Галичиною. Є підстави гадати, що поляки мають заміри на Волинь і Поділля.

в) З півдня ми тримаємо фронт проти добровольчих частин і держав Антанти.

Справитися зі всіми супротивниками Україна не може ні з огляду на кількість війська, що є до її розпорядности, ні з огляду на характер настроїв його і на недостачу забезпечення. Тому необхідно ... обравши важливішого ворога (одного чи двох) з рештою увійти в згоду...

2. Наші сили.

Озброєні сили України складаються з двох нерівних по вартости елементів — галичан і наддніпрянців.

Галичани:

а) Січовики і поповнення до них — прекрасний бойовий елемент.

б) Сили, організовані в самій Галичині з демобілізованих козаків австрійської армії. Це теж доволі надійний елемент.

Наддніпрянці:

а) Порівняно добре організовані частини Запорізької, Республіканської, Сірожупанної та ін. дивізій.

б) Покликані через мобілізацію — найбільш численний елемент, але малонадійний у боротьбі з большевиками».

Коментар зайвий. Додамо, що ніхто не поспішав визнати Україну. Франція відверто стояла за відновлення Російської імперії. Україна лишалася сама проти кількох фронтів.

Згода через незгоди

А найдраматичніше, що в цих обставинах не було згоди серед українських політиків. Ось що писав свідок подій Ісаак Мазепа (з книги «Україна в огні та бурі революції»):

«Все це було дрібницею в порівнянні з тою загальною безпорадністю, що існувала в урядових колах. Ніхто не знав, яка політика Директорії... Директорія, як і свого часу Центральна Рада, не виявила потрібного революційного

Представники Директорії Петлюра та Винниченко вітають президента ЗУНР Петрушевича в Києві.

Євген Петрушевич, президент Західно-Української Народної Республіки.

темпу в своїй політичній роботі... як стверджує в своїх спогадах сам тодішній голова Директорії Винниченко, «населення майже нічого не знало про завдання соціальної й політичної програми Директорії».

Безпорадність Директорії особливо яскраво виявилася на державній нараді 16 січня в Києві. Окрім членів Директорії й уряду, були присутні представники українських політичних партій та представники корпусу Січових Стрільців на чолі з Є. Коновальцем, А. Мельником. Чомусь не було колишнього голови Центральної Ради М. Грушевського. Винниченко заявив, що з огляду на небезпечний стан республіки, Директорія визнала необхідним вислухати думки ширшого громадянства щодо дальшого ведення боротьби. Зазначив, що серед українського суспільства є три напрями: за продовження дотеперішньої політики Директорії, за встановлення диктатури пролетаріяту й за диктатуру військову, отже, бажано обмінятися думками.

Представники Січових Стрільців заявили, що вони пропонують в цілях оборони республіки встановити замість Директорії військову диктатуру в складі Петлюри, Коновальця й Мельника. Представники українських соц-демократів висловилися проти встановлення на Україні як військової диктатури, так і диктатури пролетаріяту. Мовляв, спочатку треба мати військо, а тоді вже говорити про військову диктатуру. Представники Селянської Спілки й партії соц-революціонерів доводили, що треба негайно встановити радянську владу на Україні.

Всі дальші промовці були також проти пропозиції Січових Стрільців. З членів Директорії різко проти большевиків висловився Петлюра. Винниченко, як і завжди, імпровізував і не мав ясного погляду на речі. Коли після всіх цих промов представники Січових Стрільців взяли свою пропозицію назад, нарада нічого іншого не могла придумати, як те, що, мовляв, нехай залишається все так, як було.

Ця безпорадність провідних політичних і військових діячів Української Народної Республіки мала корінь у надмірно тяжкім міжнароднім і внутрішнім положенні України. Держави Антанти, спільно з російськими монархістами, не змінили свого ворожого ставлення до українського національного руху; російські большевики вели збройну боротьбу проти української армії.

Річ не в тім, що, мовляв, не знайшлося тоді «геніяльних провідників». Навіть Наполеон перестав бути Наполеоном і програв, коли проти нього виступив цілий світ. А він мав за собою патріотично настроєну французьку націю! Проти України 1919 року виступило аж два світи — держави Антанти і світ революційно-большевицький.

Не було змоги зробити мобілізацію, бо й те військо, що ми мали, розбігалося по селах, бо, мовляв, нащо воювати, коли «красна (червона) армія принесе красний товар» (текстильні вироби, яких дуже бракувало на Україні). По Україні ширилося безладдя... Надія на наддніпрянські частини була мала, тому очі всіх оберталися в Галичину, сподівалися допомоги від українського галицького уряду. Але в Галичині кипіла боротьба з поляками, там дорога була кожна сотня вояків.

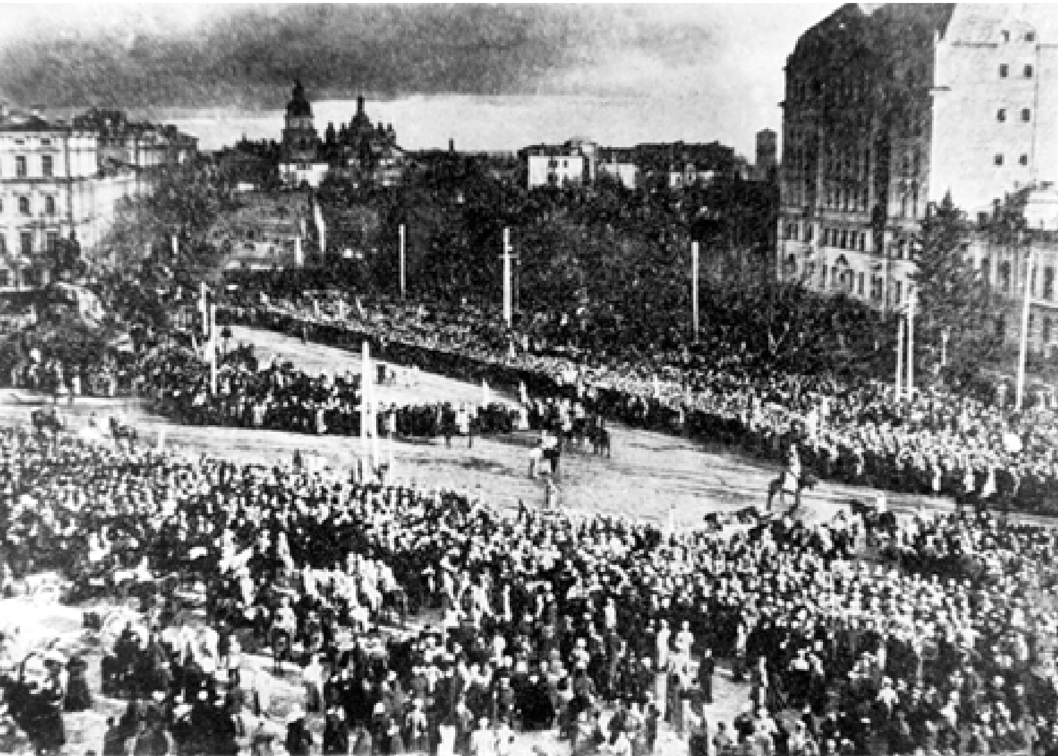
Революція висувала одну проблему за другою. Українські провідники ледве встигали деклярувати ті великі ідеали та завдання, що їх підносила хвиля революційного здвигу. Один із таких ідеалів — соборність української нації.

Ще 1 грудня 1918 року між Директорією та Радою державних секретарів Західньо-Української Народньої Республіки був заключений у Хвастові «договір про майбутню злуку між Українською Народньою Республікою і Західньо-Українською Народньою Республікою в одну державну одиницю». 3 січня 1919 року цей договір був затверджений Українською Національною Радою в Станиславові. Тепер цей акт мав бути проголошений у Києві. Для того до Києва вирушила делегація, зложена з представників від Галичини, Буковини й Закарпатської України.

Святочне проголошення акту з'єднання відбулося 22 січня 1919 року на Софійській площі **(фото внизу)** в присутності війська й десятків тисяч народу. Прочитано Універсал Директорії, виданий з приводу проголошення з'єднання. Універсал кінчався словами:

«Віднині воєдино зливаються століттями відірвані одна від одної частини єдиної України, Західньо-Українська Народня Республіка (Галичина, Буковина й Угорська Русь) і Наддніпрянська Велика Україна. Здійснилися віковічні мрії, якими жили й за які вмирали кращі сини України. Віднині є єдина, незалежна Українська Народня Республіка».

Це проголошення соборности було великим історичним актом. Але фактично воно мало лише деклaративне значення. Бо остаточну ратифікацію акту з'єднання обох республік... мали перевести лише Українські Установчі Збори, скликані з території цілої України. Як відомо, до скликання Українських Установчих Зборів так і не дійшло...».

Підготував Віталій ЖЕЖЕРА.

Фото ЦДКФФА імені Г. Пшеничного.

У НОМЕР

«Попіл Олекси Гірника стукає в наші серця...»

Учора на Чернечій горі в Каневі відбулося вшанування пам'яті українського патріота, багаторічного політв'язня Олекси Гірника, котрий 30 років тому в ніч із 21 на 22 січня 1978 року спалив себе біля підніжжя могили Тараса Шевченка, протестуючи проти приниження національної гідності, проти зросійщення України.

На сотнях листівок, котрі інженер з прикарпатського міста Калуша Олекса Гірник привіз до Канева і розкидав у передсмертну ніч на Чернечій горі, його власною рукою був написаний текст: «Протест проти російської окупації на Україні! Протест проти русифікації українського народу! Хай живе Самостійна Соборна Українська Держава! Радянська, та не російська! Україна для українців! З приводу 60-річчя проголошення самостійності України Центральною Радою 22 січня 1918 року на знак протесту спалився Гірник Олекса з Калуша. Тільки в цей спосіб можна протестувати в Радянському Союзі».

Наступного ранку місцевий житель, простуючи до музею Тараса Шевченка, побачив розкидані листівки, знайшов обвуглене тіло... Викликана міліція, а потім КДБ робили все, аби про мученицьку смерть-протест не дізналися навіть рідні. Однак Канів знав, за що пожертвував життям нескорений патріот. Згодом про самоспалення в ім'я незалежної Вітчизни дізналася вся країна. 18 січня 2007 року Президент України Віктор Ющенко присвоїв Олексі Миколайовичу Гірнику звання Герой України (посмертно).

Як і в попередні річниці здійснення подвигу, так і цього січневого дня син Героя, Євген Олексійович Гірник, разом із побратимами, народними депутатами України, а також із керівниками Черкащини та представниками громадськості, провели мітинг-реквієм, поклали квіти до меморіального знаку українському Прометею на Чернечій горі. Духовенство відслужило панахиду за Олексієм Гірником.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

Остаточне слово про вступ до НАТО скаже народ

Заяву із таким змістом від імені Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко поширено на офіційному сайті Кабінету Міністрів. «Рішення про вступ України до НАТО як системи колективної безпеки може ухвалюватися винятково народом України на загальнонаціональному референдумі», — зокрема, сказано там.

Саме таку змістовну поправку було внесено Юлією Тимошенко в лист на адресу Генерального секретаря НАТО Яапа де Хооп Схеффера. І такий підхід до побудови відносин з НАТО, нагадує глава уряду, «давно і відкрито» зафіксований в коаліційній угоді фракцій Блоку Юлії Тимошенко та Блоку «Наша Україна—Народна самооборона» і відповідно в проекті програми «Український прорив».

ГОЛОС УКРАЇНИ № 11 (4261)
ВІВТОРОК, 22 СІЧНЯ 2008

НЕЗАСВОЄНІ

Роки існування Української незалежної держави, концентровано увібравши в себе весь драматичний спектр вітчизняної історії, змушують з особливою уважністю перечитувати її повчально-застережні сторінки.
У цьому контексті надзвичайно символізується й увиразнюється значення Акта Злуки, проголошеного в Києві на Софійському майдані 22 січня 1919 року.

«Однині, — підкреслюється в історичному документі, — воєдино зливаються століттями одірвані одна від одної частини єдиної України — Західно-Українська Народна Республіка (Галичина, Буковина і Угорська Україна) і Наддніпрянська Велика Україна.

Здійснились віковічні мрії, якими жили й за які умирали кращі сини України.

Однині є єдина, незалежна Українська Народна Республіка».

Схвалення соборницького акта логічно продовжило увесь попередній досвід національно-визвольної боротьби, надаючи реальніших обрисів дальшому прогресивному поступу, предметніше визначаючи їхню перспективу. В нашій історії небагато фактів подібної суспільної значущості, в яких так велично, консолідовано, зримо й переконливо втілилася б ***воля народу*** до ***соборного буття***, об'єднання всіх українських земель в єдину державу.

Потужний сплеск національного духу виявив могутні рушійні джерела єднальної ідеї, засвідчивши її невідбутну й неослабну позачасову актуальність. Саме тому прикро усвідомлювати, що цей унікальний історичний виплеск творчої енергії нації не отримав дальшого практичного оформлення й розвитку, закарбувавшись на довгі десятиліття лише яскравим разовим прикладом соборності в Україні, що так і не спромоглася тоді стати соборною.

Більше того, переможці Першої світової війни безжально розкраяли західні українські землі: їхні жителі були силоміць прилучені до Польщі, Румунії й Чехословаччини, тоді як основний масив нації залишився в Радянській Україні — одній з республік Союзу РСР. І знадобилася ціла історична епоха з неймовірними суспільними катаклізмами, під час яких заповітна мрія здійснилася. Серією могутніх, дуже непростих і суперечливих зрушень, що сталися на політичній карті Європи в 1939—1945 роках, українство досягло державної цілості в максимально наближених до справедливих, своїх природних етнічних кордонах. «Якою б не була страхітливою руйнівна війна, — відзначав світлий розум О. Довженка, — яким би грізним ураганом не пройшлася вона по Україні, її величезне позитивне значення для історії українського народу безперечне. У цій пожежі, хаосі й крові злились воєдино всі українські землі. І якою б не була, очевидно, на початку їхня доля тяжкою і трудною, в кінцевому підсумку український народ робить рішучий і неминучий крок вперед».

Зі значним ступенем вірогідності можна думати, що в словах митця і мислителя про тяжку долю українства закарбувалися не тільки факт вселенського безумства світової війни, а й щонайжорстокіші умови років радянського тоталітаризму. Останні виявилися нездоланними аж до кінця 80-х років минулого століття і немалою мірою спричинилися до того, що внутрішня роз'єднаність України в латентному стані продовжувала існувати. І чи не тому першим масштабним порухом українства до набуття нової якості став живий ланцюг від Львова до Києва в січні 1990-го.

Мабуть, це була своєрідна генна рефлексія на вікопомну подію, ідейний потенціал якої впевнено прорвався через довгі десятиліття і нуртує в національній душі й сьогодні.

Відтак закономірно, що на початку XXI століття перед українським суспільством постають ті ж самі проблеми й виклики, що й на початку XX. Ми й досі не тільки не намітили напрямів і шляхів подолання регіональних розбіжностей та суспільно-політичної роз'єднаності, а й не виробили більш-менш ***осмислених засад*** для утвердження реальної соборності. Ментальна, світоглядна, мовна, культурна, релігійна поліваріантність нашого суспільства нерідко породжують проблеми замість того, щоб стати креативним базисом її безцінного цивілізаційного розмаїття.

У цьому сенсі особливі вимоги й особливі спонуки повинні постати перед нинішньою українською владою, щоб створити всі передумови, забезпечити всі можливості для реального утвердження відвічних і заповітних внутрішніх устремлінь нації до консолідування та єдності.

Мабуть, вже давно пора усім разом сказати з категоричністю: «Досить побиватися та голосити над гіркою долею та історичними визисками! Треба братися за справу творення».

> «Досить побиватися та голосити над гіркою долею та історичними визисками! Треба братися за справу творення».

Відтак, з огляду на те, що Акт Злуки являв собою не випадкове емоційне дійство, а цілком закономірне явище, надзвичайно важливо правильно оцінити політичні уроки цієї історичної події, вилучивши з них в першу чергу власне креативне зерно. І насамперед повинен бути очевидним той факт, що Акт Злуки наочно продемонстрував безсилість будь-яких спроб роз'єднати український народ, протиставити українців одне одному, змусити їх служити чужим для них цілям.

Акт Злуки відбувався у неймовірно складній для українського народу міжнародній ситуації. Обидві народні республіки, які постали на теренах України, викликали не стільки симпатії, скільки породжували ворожість як безпосередніх сусідів, так і віддаленіших держав, які вирішальним чином впливали на тодішній світоустрій, в тому числі й на долю українців. Антанта ставила собі за мету відродження єдиної Росії, а відтак підтримувала білий рух, в планах якого взагалі не залишалося місця Україні в будь-якій національно-державній формі.

Радянська Росія перебувала у стані війни з УНР — різні соціальні орієнтири сягнули антагоністичних меж і соціалістичні сили всередині українського суспільства отримали могутню збройну підтримку з боку РСФРР. Польща не допускала навіть думки про можливість української державності в Східній Галичині та на Західній Волині, вважаючи ті землі віковічно своїми. Внаслідок воєнної агресії Румунія захопила Північну Буковину і Бессарабію, де також були «вкраплені» населені українцями території.

Добре усвідомлюючи перспективу невідворотного ускладнення свого міжнародного становища, особливо загострення стосунків з Польщею, яка вела масштабну війну на знищення ЗУНР, лідери Української революції керувалися передусім почуттями національного братерства, коли вирішували об'єднати дві гілки однокровного народу. Надихаюча природа, сутність соборницької ідеї взяли гору навіть над страхом втрапити в «чотирикутник смерті».

В особливому ж набутку вікопомної події на Софійському майдані стало те, що українці вперше отримали можливість реально відчути себе ***єдиною нацією.*** Актом було подано урок кровного братерства, взаємоповаги, уміння домовлятися й укладати угоди, цінність яких вимірюється насамперед ***національно-духовною сутністю.*** І, найголовніше, закладалися традиції в усіх політичних протиборствах завжди ставити на перше місце національні інтереси й усвідомлено керуватися ними.

Сьогодні, успішно здійснивши політико-правове оформлення національної держави, українська спільнота, на жаль, не надто далеко просунулася вперед в сенсі своєї реальної соборності та фактичної об'єднаності.

Причин цього можна вишукати дуже багато, але за будь-яких обставин, за будь-яких розкладів, на окремій, визначальній позиції перебуває один надзвичайно важливий чинник цієї ситуації — ступінь ***внутрішньої готовності*** загалу до осмисленої згуртованості навколо спільної ідеї і мети. Найперше пояснення цього — очевидний брак у генетичній пам'яті українців архетипу їхнього державного буття як єдиного цілого, зцементованого національною державою. Більше того, одвічний національний досвід переобтяжений болісними метаннями, пошуками, безперервною виснажливою боротьбою за збереження своєї ідентичності, утвердження свого місця під сонцем, відстоювання своїх окремішніх цивілізаційних устремлінь. Комплекс «неунітарності» формувався (хоча, правильніше було б сказати, старанно нав'язувався) в умовах історичного матеріалізування всіляких моделей буття, які, проте, виключали загальнонаціональне об'єднання: від тимчасових добровільних союзів до болісних інкорпорацій до складу чужих державних мегаутворень.

Але цей досвід, окрім усього іншого, мав ще й унікальне позитивне значення. Виявляється, народ, у повноцінному розумінні цього слова, — це не тільки територія, економіка, мова, військова сила й усі інші асоціативні поняття, які логічно вишиковуються до нього у певний синонімічний ряд. У цивілізаційно-історичному вимірі націю, народ цементують, насамперед колективне усвідомлення своєї ***провіденціальної ідеї.***

На генному рівні цей феномен оберігається внутрішньою силою, віками підживлюваним ментальним імунітетом, гартованими волею й духом, що життєдайно наснажують спільні цінності, ідеали, устремління. І, як свідчить історичний досвід, цей нематеріальний обруч, ця іманентна енергія нації за потугою свого творчого потенціалу не поступається фізичним виразникам чи носіям подібних чинників. Саме виразник внутрішнього стану нації засвідчує її реальну силу та спроможність звитяги.

Зазвичай таку об'єднавчу силу називають національною ідеєю, змістовну сутність якої для зручності або ж уніфікують, або ж варіюють ледь не на будь-який смак. Хоча у поводженні з поняттям національної ідеї варто бути надзвичайно обережним, аби не отримати натомість у привабливій національній упаковці небезпечний коктейль з атрибутики, символів та спекулятивних обіцянок державних масштабів.

У нашому розумінні потенційна сила національної ідеї, поза всяким сумнівом, має розкладатися — ***для всіх разом і для кожного зокрема*** — на відчуття кревної спорідненості і причетності до ***героїки спільної історії, безсмертя минулого*** й на тверду впевненість, щиру переконаність у власному ***великому майбутньому.*** За великим рахунком, у такий спосіб розкладене поняття національної ідеї стає ледь не тотожним розширеному поняттю патріотизму, зорієнтованому на прагнення спільної мети, що, як відомо, об'єднує міцніше й тісніше за все на світі.

Екстраполюючи січневі події 1919 року на сьогодення, спробуємо підійти з «аршином патріотизму» до виміру наших нинішніх суспільно-державних проблем: світоглядної, політичної, економічної, соціальної, мовної, релігійної. І уявімо собі на мить, що раптом кожен громадянин України подивиться на означені проблеми крізь призму саме цього поняття. Уявімо, що на будь-які виклики сьогодення взагалі ми всі будемо здатні дивитися саме так, саме під кутом зору патріотизму.

Гадаю, відповідь буде очевидною і здатною багатьох здивувати вражаючою одностайністю як у сприйнятті самих проблем, так і баченням шляхів їх подолання. Отже, маємо серйозний привід задуматися — який же насправді у нас стан справ з патріотизмом, якщо це є ключовим моментом при розв'язанні багатьох суспільних проблем? Чи хтось досліджував це? І що треба зробити в першу чергу для виправлення ситуації? Хто б мав очолити цю справу?

Можливо, варто почати з останнього питання, з імовірних провідників ідеї. І тут аж напрошується для оцінки реалій сьогодення висловлювання М. Грушевського: «Біда України в тому, що нею керують ті, кому вона не потрібна». Але йдеться не так про сучасних можновладців (це похідне), а насамперед про ***генеративне начало*** будь-якого суспільства — про національну еліту, національну аристократію.

Кого в Україні беззастережно можна зарахувати до цієї категорії? І як вона залучена (прямо чи опосередковано) до оздоровлення загальносуспільної ситуації взагалі й до розв'язання усіх проблем державотворення?

Чи не видається промовистим той факт, що на початку третього тисячоліття непривабливий загальний стан українських справ якраз досить переконливо аргументується вражаючим ***дефіцитом*** такого могутнього чинника державотворення, як ***національна інтелектуально-духовна аристократія?!*** Звісно, не слід забувати й масового, цілеспрямованого винищення української еліти (як інтелектуальної, так і селянської), що залишається невигойною раною на тілі нації.

Ця об'єктивна обставина, гадається, обертається передусім тотальним дефіцитом суспільної ***відповідальності.*** А без відповідальності нема діалогу, зближення, зацікавленого предметного контактування як запоруки й передумови ***порозуміння.*** А без порозуміння сумнівне досягнення реальної ***єдності*** народу. Тут свою роль має відіграти й визначення, обґрунтування ***мети*** (стратегії) розвитку.

Своєю чергою, мета (національна ідея) тільки тоді буде здатна виконувати свою високу місію, коли стане ***зрозумілою і близькою,*** органічною для переважної більшості суспільства. Своєю ***історичною привабливістю, омріяною перспективою, відповідністю матеріальних і духовних запитів*** вона повинна об'єднувати й консолідувати людей різних поколінь, різного соціального статусу, різних національностей і віросповідань.

Запитаємо себе, хто і що тоді заважає нам сьогодні докладати максимум зусиль для серйозного, системного ***культивування*** як ***високої ідеї,*** так і ***нової генерації державників?*** Уже без посилання на складну й драматичну минувшину.

Чому суспільство мириться з тим, що високі державні сфери політично люмпенізовані, правове поле тієї сфери свідомо тримається на недосконалому законодавстві, що заздалегідь передбачає неможливість його чесного дотримання?

Чому вся система влади, повна її вертикаль не тільки не робить дієвих і осмислених кроків у напрямі, скажімо, того ж таки суспільного порозуміння, реально зацікавленого діалогу, а, навпаки, досить часто чинить всілякі перепони, спекулятивно-штучно політизуючи навіть найменші спроби їх вирішення, починаючи від мовної ситуації й закінчуючи релігійною?

Чи хтось може сьогодні впевнено й чітко визначити головну ***ідеологічну*** складову нашого державотворчого процесу, її ***об'єднуючий духовний стрижень?*** Не забуваючи при тому, що, крім усього іншого, ми ще маємо й статтю 15 Конституції України, в якій сказано: «Суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна *ідеологія не може визнаватися державною як обов'язкова*».

> «Біда України в тому, що нею керують ті, кому вона не потрібна». **Михайло ГРУШЕВСЬКИЙ.**

Але згадаємо в цьому контексті й давні настанови Є. Маланюка: «Потрібна база ідейного патосу, своя чи чужа, це питання окреме, але корінням висіти в повітрі — це значить засудить себе на безплідність...». Хіба ці слова перестали бути тривожно актуальними?

Всім і давно відомо — без ***єдиної національної мети*** (попри всі етнічні, релігійні, регіональні та світоглядні відмінності) немислимою є і єдина українська держава. Формування єдиної української мети *(свідомості?! практичного патріотиз-*

Національна ідея тільки тоді буде здатна виконувати свою високу місію,

УРОКИ ІСТОРІЇ

му?! національної ідеї?!) своїми креативними діями на ниві національного ствердження повинна була б служити вся державна система, всі її структури й інституції. Навколо цього влада повинна була б зосередити всі інтелектуальні зусилля, аби в результаті отримати не тільки чітко визначений стратегічний орієнтир, а й своєрідну ***єднальну угоду між громадянами і державою*** про спільні дії, правила, принципи, зобов'язання та гарантії при історичному самоствердженні спільної мети.

Про роз'єднаність українського суспільства сьогодні говорять все частіше й тривожніше.

На усвідомлення єдності історичного шляху українського народу (не лише і не стільки в минулому, а головним чином у майбутньому) неодмінно мала б спрямовуватися вся ідеологічна потуга державної системи. Головною передумовою успіху має бути першочергове завдання щодо створення умов для повноцінного розкриття можливостей кожного члена суспільства задля загального блага. Тоді з'являться підстави для гордого ствердження кожним громадянином України, що він є представником, за словами М. Грушевського, «єдиної, великої і сильної держави».

Про роз'єднаність українського суспільства сьогодні говорять все частіше й тривожніше. Звісно, це поки що не розкол, не глибоке ідеологічне протистояння, але, за певних обставин, за вмілої «режисури», Україна має всі шанси отримати небезпечну «гримучу суміш» суспільних настроїв у різних своїх виявах і в різних своїх регіонах. Державна політика повинна спрямовуватися на переконливе роз'яснення того, що в світоглядній, мовній, релігійній сферах нема нічого принципово роз'єднуючого. Наявні відмінності й тертя, які виникають, за доброї волі та справжньої, зацікавленої участі влади можна і треба вирішити.

Біда в іншому. Влада інертно, а то й абсолютно відсторонено лише діагностує та констатує проблеми замість їх всебічного вивчення та ефективного розв'язання. Ще серйозніша біда в тому, що значне число можновладців заради власних (корпоративних) інтересів готові віддано служити будь-кому, будь-яким хазяям (доморощеним чи закордонним). Не менш тривожним є намагання до укорінення практики «накидання» на всю країну кліше із сумнівних цінностей, не зупиняючись перед спробами примусу людей до сприйняття і засвоєння як загальних і єдино правильних оцінок неоднозначних історичних подій та постатей, фактичне намагання приватизувати право на тлумачення сутності нашого минулого.

Згадуючи уроки Злуки, поставимо собі запитання: з чого ж почати?

Відповідь очевидна: із відповідального осмислення (у широкому сенсі) уроків вітчизняної історії, особливо переломних її етапів. Тим більше, що нинішня суспільно-політична ситуація в Україні, скажімо, має чимало схожого з революційною добою 1917—1921 років. А відтак об'єктивні, правдиві висновки з минулого досвіду можуть бути корисні щодо розуміння сутності процесів, які протікають сьогодні, й пролити світло на їх перспективу, імовірні результати.

Найважливішою, стрижневою проблемою, яку мали розв'язувати керманичі Української революції, було гармонійне, органічне поєднання соціальних і національних моментів. Лідери українства в 1917—1921 роках, абсолютизуючи національні чинники, не змогли своєчасно запропонувати ефективну соціальну політику, на яку чекала переважна більшість суспільства. В результаті маси перестали довіряти, а потім і зовсім відвернулися від Центральної Ради і Директорії, що й зумовило поразку Української революції, національної державності.

Для нинішньої влади це також головне завдання. Не варто допускати розриву соціального й національного чинників.

Під час Української революції національні партії (УПСР, УСДРП, УПСФ та ін.) швидко розгубили свій початковий авторитет, який ґрунтувався на їхніх уявах в прогресивності, вірності українській справі. З розвитком подій маси неухильно йшли «вліво», а лідери залишалися на старих позиціях, а то й «правішали».

Низка розколів, які пережили українські партії, зруйнувала їх зсередини, перетворила на малочисельні й маловпливові організації. В січні 1919-го сумарна кількість їх членів не досягала й 10 тисяч, тоді як 1917-го їх було сотні тисяч. Щось схоже переживають у наш час національні партії, лідером яких був свого часу Народний рух України.

З можливих альтернативних шляхів державотворення нація, народ віддавали беззастережну перевагу демократично-республіканській (народоправчій) моделі (Українська Народна Республіка), рішуче виступивши проти авторитарно-монархічного варіанта (Українська Держава Гетьмана П. Скоропадського).

Схиляння в бік авторитаризму небезпечні і в наш час. Симпатії мас завжди на боці демократичного державного устрою. Це, зокрема, підтвердив досвід суспільного реагування і на наростання авторитарних тенденцій в правлінні УНР: поступова ліквідація Директорії (влади п'яти) і запровадження одноосібної влади привели до політичної ізоляції українського проводу, краху УНР.

Дестабілізуючим чинником української державності стала часта зміна урядів УНР — з кінця 1918-го до кінця 1920 року — 6 разів. При цьому змінювалися не просто персональні склади, а й партійні орієнтації, відповідно — політичні курси. Часу ж на їх реалізацію кожного разу не вистачало. Зрештою, дійшло до тотальної зневіри у владі. Останнє живило анархістські настрої, детермінувало повстанські дії.

Значним негативом для українського суспільства обернулося недотримання наукових підходів до вироблення політичних курсів. Суб'єктивізм і дилетантство зумовили безперспективність наближення до прогресивної бажаної мети. Підміна наукових принципів розрахунками корпоративної доцільності, вигоди — шлях у безвихідь.

Українську владу «роз'їдали» зсередини, зривали внутрішні чвари, дрібне, егоїстичне політиканство. Негативно позначилося і розв'язання кадрових проблем за критерієм особистої відданості. В політичному проводі виявився брак особистостей, здатних підкорити власні інтереси й амбіції суспільним потребам. Нині особистісні й групові інтереси стали мало не програмними — основою передвиборних платформ і дій.

Величезної шкоди українській справі завдали регіоналістські нахили й лінія поведінки політичних лідерів, спроби вибудовувати «державу в державі» (ЗОУНР в УНР), що призвело до повного краху соборницького процесу. Навряд чи варто сьогодні замовчувати, «знімати» проблему регіональних особливостей і орієнтацій населення України. Значно перспективніше визнати наявність (і загострення) такої проблеми й шукати шляхи її розв'язання.

Згубними для долі України виявилися різновекторність, різнобій зовнішньополітичних орієнтацій, взагалі — спроби розв'язати внутрішні проблеми з допомогою іонаціональних, зовнішніх чинників (Німеччина, Австрія, Антанта, Польща). Відсутність чіткості, виваженості, принциповості в цій сфері — передумова небажаного розвитку подій за чужими сценаріями і на чужу користь.

Вдаючись до нині поширеної термінології, чистим популізмом виявилося декларування III Універсалом Центральної Ради ліквідації поміщицького землеволодіння. Лідери Української революції одразу кинулись умовляти селян «почекати» з вирішенням життєво важливого для них питання. Закінчилося все тим, що в критичний момент (наступ червоних) селяни не лише не боронили «рідну», національну владу, а й достатньо активно допомагали її ворогам. А що відбувається із землею сьогодні, годі й казати.

Великим лихом для України була відсутність надійних збройних сил — гаранта національного державотворення, незалежного розвитку. Неувага до проблем військового будівництва завжди загрожує непередбачуваними наслідками.

Українські лідери несуть свою чималу частку провини за втрачені шанси порозуміння з радянською Росією у листопаді-грудні 1917-го і в грудні 1918-го — січні 1919 року. Політична кон'юнктура тоді була сприятливою для української справи. Однак емоції, заполітизованість, брак здорового прагматизму завадили отримати позитивний ефект і в обох випадках привели до швидкої катастрофи української влади. Здається, у ті роки не надто замислювалися над тим, чим на практиці обертаються пропагандистські зусилля, спрямовані на те, щоб постійно доводити, що російський (зросійщений) елемент — то чужинець, ворог, який не має права брати участь у визначенні долі України.

Висока порядність, інтелігентність, вихованість багатьох тогочасних діячів зумовлювали їх «походи» в політику як вимушену потребу, як розуміння, що краще за них із нагальними суспільними справами ніхто інший не впорається. Однак були й такі, для кого випадкове «потрапляння» в політику видавалось за єдину можливість задоволення власних інтересів, амбіцій, самозвеличення.

Чесність, добропорядність, доброзичливість, терпимість, виваженість, солідність, гідність — характерні риси перших справжніх українських політиків-державників. Однак тоді ж виявилися і вузький егоїзм, владолюбство, корисливість, підозрілість, підступність, зрадництво, запроданство політиканів. Перші відкривали Україні широку перспективу. Другі — більше шкодили національній справі.

Що не приклад — то кричуща аналогія з нашим сьогоденням, а отже, — свідчення незасвоєних і нематеріалізованих сучасниками уроків вітчизняної історії.

Проте необхідно пам'ятати, що ми живемо в XXI столітті, з його викликами й за його законами. Мислити ж логікою виключно вчорашньої доби, значить, заганяти себе на узбіччя цивілізаційного поступу. Не можна вічно перебувати лише в минулому, висуваючи на перший план державного життя гасло: вперед у вчорашній день. Для ефективної української політики й практики вкрай потрібне органічне поєднання історичного досвіду, сьогоденних потреб та тенденцій й перспектив світового поступу.

Безперечно, з подоланням економічних негараздів автоматично не вирішуються всі напластування ідеологічно-духовного штибу, ці процеси взаємопов'язані, але далеко не тотожні, а тому й вирішуватися вони мають паралельно, у тіснійув'язці один з одним заради успіху загальної справи. Взагалі розмови про соборність з незалежністю видаються аж надто проблематичними, коли національний інформаційний, книжковий, кіноаудіопростір давно й повністю зданий на відкуп сусідній державі. Хто сьогодні б'є на сполох, хто дієво переймається тим, що суспільство безперервно й цілеспрямовано насичують бездуховністю, жорстокістю, цинізмом, впевнено й методично розмиваються основи моралі, патріотизму, державності?!

За наявності політичної волі, ці деструктивні процеси можна було б давно й безболісно якщо не викорінити, то принаймні локалізувати. А так ні державна влада, ні численні політичні партії, які здебільшого фактично є клубами за інтересами та прикриттям фінансово-промислових, кланових угруповань, на сьогодні, в принципі, не здатні ідеологічно організувати маси, а тим паче повести їх за собою. Єдине, чим харизматичні провідники владних та політичних утворень ще можуть викликати до себе хоч якийсь інтерес, — незмінна й цинічна експлуатація невичерпного джерела радикальних популістських гасел та обіцянок.

Соборність українських земель починається з соборності українських душ і сердець. Хочеться вірити, що, зрештою, ми покажемо себе уважними й відповідальними учнями вітчизняної історії. Нашим поколінням уроки Злуки не повинні залишитися знехтуваними й невивченими.

Сьогодні надважливим моментом має стати визнання того, що у нас апріорі не може відбуватися жодного прогресивного поступу, якщо не буде вироблено й умотивовано власне ідеологію державотворення. Згадувана конституційна стаття у зв'язку з цим потребуватиме або ж істотного перегляду, або ж понятійного коригування, якщо термін «державна ідеологія» лякає асоціаціями з недавнім комуністичним минулим.

У нашому ж розумінні це має бути навіть не ідеологія, а своєрідна ***духовна іпостасність***, акумулятивна ***внутрішня спрямованість державного існування***, що перманентно наснажувалася б щирими прагненнями майже всіх членів суспільства до об'єднання. А таке можливе лише на міцній базі дотримання загальновизнаних моральних і наукових цінностей, точній і оптимальній відповідності здійснюваного курсу настроям та уподобанням окремих я, гнучкій його корекції у процесі розвитку, звісно, при принциповому збереженні своєї стратегічної мети.

Завдання полягає в тому, щоб стратегія розвитку України не мала вигляд холодного схоластичного учення чи зібрання «першотравневих гасел», а складала осмислений план дій через мобілізацію на творчу справу кожного індивідуума. Сьогодні конче необхідна ***системна мотиваційна спонука,*** що наповнювала б ***смислом існування*** мільйонів людей в ім'я побудови демократичної України.

Гадається, найбільш виправданим і доцільним було б доручення щодо вироблення відповідної перспективної програми Національній академії наук України, яка, в свою чергу, мобілізувала б потужні академічні сили, кращих представників української інтелектуальної еліти. Поки що справа має такий вигляд: науковців примушують освячувати те, що вироблено у владних коридорах і умовно «витягує» на програму лише своєю назвою. Тобто маємо справу з відпрацьованим протягом ряду років ритуалом, який включає і начебто громадські обговорення державних творінь, а насправді має одне призначення: витворити чергову ілюзію перспективи, про яку забувають одразу після результативних голосувань у високих інстанціях.

Основою подібної масштабної роботи мало б стати ґрунтовне дослідження всього попереднього досвіду розбудови цивілізованих форм суспільного життя у поєднанні з найважливішими та визначальними закономірностями соціально-політичного розвитку України. Така системна, узгоджена програма, законодавчо вмонтована в політико-правову конструкцію держави, являла б модель майбутнього суспільства, визначаючи його ідеали та цілі.

Окрім того, напрацювання мають бути пов'язані загальною логікою, чітко вказувати шляхи, методи та засоби досягнення цієї мети, просякнуті духом мобілізації, аурою творення, моралі й духовності, а не базуватися на популізмі, чергових обіцянках загальноукраїнського щастя — невідомо коли і за рахунок чого. Такий підхід вкрай необхідний, особливо з огляду на ті обставини, що склалися сьогодні в країні, коли за індексом гуманітарного розвитку Україна сумно плентається серед світових аутсайдерів.

Повертаючись до вікопомних подій 1919 року, нагадаємо собі вже не урок, а власне концентровану «мораль» того уроку: ***соборність українських земель починається з соборності українських душ і сердець.*** Хочеться вірити, що, зрештою, ми покажемо себе уважними й відповідальними учнями вітчизняної історії. Нашим поколінням уроки Злуки не повинні залишитися знехтуваними й невивченими.

Інакше українські політики будуть і далі навіювати людям, що життя в Україні, коли вони у владі, змінюється на краще, правда, оминаючи добре, а до здобутків відноситимуть те, що залишається від попередніх напрацювань. Інакше про українські перспективи знову доведеться говорити у минулому часі.

**Володимир ЛИТВИН,
народний депутат, академік НАН України.**

коли стане зрозумілою і близькою, органічною для переважної більшості суспільства

Матеріал було опубліковано в газеті «Дзеркало тижня» 19 січня ц.р.

Здано в експлуатацію газопровід високого тиску, який простягнувся до села Гришівка Сахновщинського району Харківщини *(Укрінформ)*

Глибоководний судноплавний канал «Дунай—Чорне море» буде відкрито до 2009 року, впевнений міністр транспорту і зв'язку Йосип ВІНСЬКИЙ

ЧЕРКАСИ

Журналісти відкрили антикорупційний «фронт»

У Черкасах триває безстрокова акція «Корупції — стоп!». Організували її журналісти Черкаського прес-клубу реформ. Уже виготовлено кілька сотень інформаційних табличок, плакатів та наліпок з написами: «Увага! Територія вільна від корупції», «Хабарів не беру... і давати не раджу!» тощо. На них також є номери телефонів управління СБУ та МВС у області. Першими розмістити тематичну продукцію у своїх кабінетах погодилися міський голова Сергій Одарич і начальник облуправління міліції Микола Каплій.

Лідія ТИТАРЕНКО.

ЛЬВІВ

Дороговказ для підлітків — книжка важливих порад

У школах Львова учням пропонують щойно видану книжку з важливими порадами. Тут ідеться про здоровий спосіб життя, взаємини з друзями, культуру спілкування, вміння вийти з конфлікту. Особливу увагу підлітків видавці звертають на розділ, присвячений темі залежності від комп'ютерних ігор.

Служби у справах дітей районних адміністрацій розповсюдили також закладки та календарі. Там зазначено контактні телефони, за якими можна звертатися з питань попередження насильства, жебрацтва, захисту прав та інтересів неповнолітніх, створення прийомних сімей тощо.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

ВІННИЦЯ

На роботу — у супроводі «Беркута»

Лише за допомоги міліцейського спецпідрозділу «Беркут» змогли потрапити на свої робочі місця працівники Вінницького будинку побуту, що розміщується в центрі міста по вулиці Соборній.

Напередодні було вчинено другу спробу захоплення чотириповерхового приміщення будинку побуту. Навколо нього встановили високий паркан і виставили 25 охоронців. Тому вранці працівники не могли потрапити на свої робочі місця (тут надають побутові послуги десятки приватних підприємств-орендарів). Завдяки діям «Беркуту» вдалося демонтувати огорожу і забезпечити доступ до робочих місць. Події відбувалися за таким само сценарієм, як і 9 грудня 2007 року («Голос України» розповідав про це читачам).

— Приміщення будинку побуту є комунальною власністю громади, — пояснив заступник міського голови Вінниці Володимир Слишинський. — Однак через порушення чинного законодавства у нього з'явився ще один власник — комерційне підприємство. За фактом незаконного привласнення комунального майна порушено кримінальну справу. До її завершення Ленінський суд Вінниці заборонив вчиняти будь-які дії, що перешкоджають доступ до приміщення і тих, хто трудиться в ньому, і споживачів послуг.

Але в когось дуже сверблять руки, додав співрозмовник. За його словами, міськрада порушуватиме питання про прискорення процесу розслідування кримінальної справи за фактом незаконного привласнення комунального майна.

Віктор СКРИПНИК.

Планове підривання спричинило позаплановий вибух

Двоє осіб загинули і двоє дістали травми внаслідок аварії на орендному підприємстві «Шахтоуправління «Шахтарське-Глибоке», що на Донеччині. За інформацією Центрального штабу воєнізованої гірничорятувальної служби, трагедію спричинив вибух детонатора, який залишався в породі після планових підривних робіт. Їх проводять під час проходження виробок або для дегазації вугільних пластів. Потерпілі встановлювали покрівлю у виробці, один із двох травмованих шахтарів перебуває у тяжкому стані. Нагадаємо, що торік на шахтах України загинуло 249 і травмовано майже 6 тисяч гірників.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

Щоб скасувати зрівнялівку у виплаті зарплати для тих, хто працює в умовах підвищеного ризику, не треба винаходити велосипед

ТОЧКА ЗОРУ

Погодинна оплата праці для шахтарів, яку нещодавно запропонував уряд Тимошенко, засвідчила готовність урядовців запровадити нові механізми справедливого винагородження цих людей героїчної праці. Але без системних заходів, зокрема запровадження єдиних технологічних стандартів для всіх без винятку шахт, така готовність успіху не матиме. Що для цього потрібно?

В основі принципово нового погляду уряду на соціальний захист людей має стати підписання Генеральної угоди та чесного перегляду своїх стосунків з профспілками. Про це в інтерв'ю «Голосу України» заявив голова Національного форуму профспілок України Мирослав Якібчук.

На його думку, саме профспілки, які озброєні принципом «робота та справедливість», можуть стати опорою уряду в дискусіях з роботодавцями про забезпечення соціальних стандартів умов праці.

«Майже всі ці стандарти визначаються через механізм Генеральної угоди. Документ, який мають підписати уряд, Федерація профспілок України та роботодавці, визначає темпи зростання зарплатні, мінімальні розміри тарифних ставок, надбавок, обов'язковий соціальний пакет», — зазначає пан Якібчук.

Під соціальним пакетом профспілки мають на увазі гарячий обід, профспілкову путівку, пристойний рівень зарплати та «преміальні». Все це працедавець має забезпечити робітникові саме під юридичним тиском базової Генеральної угоди. «Без цього документа всі без винятку українські працівники найманої праці опиняються у себе на батьківщині у становищі безправних заробітчан», — підкреслює голова Національного форуму профспілок України.

Цей документ також забороняє підвищення тарифів на газ, електроенергію, транспорт без узгодження з профспілками. На основі документа укладаються понад 70 деталізованих галузевих та 90 тисяч колективних угод на виробництві, які охоплюють понад 80% працівників на підприємствах державної та приватної форм власності.

«Уряд, взявши за точку опори Генеральну угоду, за умови політичної волі, зміг би за декілька років впровадити в Україні європейські норми оплати праці. В цивілізованих країнах від 40 до 60% собівартості продукції становить рівень зарплати. В Україні цей показник ледь дотягує до 12%. В Генеральній угоді має бути обумовлено зростання показника оплати праці, щонайменше, до 25% від собівартості продукції. Кожен наступний рік заробітна плата має зростати на 5% і дійти до європейських стандартів. Фактична заборона на використання рабської праці змусить роботодавців впроваджувати нові технології. В той же час громадяни України працюватимуть за пристойну зарплатню вдома, а не шукатимуть щастя по чужих світах», — вважає співрозмовник «Голосу України».

На його думку, дуже важливо, щоб Генеральну угоду підписали до ухвалення поправок до бюджету-2008, аби парламент, орієнтуючись на базовий документ, змушений був значно підвищити мінімальну вартість споживчого кошика — показника, від якого залежать усі інші соціальні виплати в державі, — від пенсій до зарплат.

Нагадаємо, що з 1991-го по 2005 рік тристороння Генеральна угода ухвалювалася після бюджету, що не давало можливості впливати на його соціальні показники. А останні три роки країна взагалі живе без базового документа по соціальному захисту. Як наслідок, у країні діють показники з оплати праці 2004 року, коли готувалася остання Генеральна угода.

На думку голови Національного форуму профспілок України, причина цього у бездіяльності голови ФПУ Олександра Юркіна. Ще 2005 року він фактично дозволив уряду неконтрольовано підвищувати комунальні тарифи. «Угодовська політика керівництва ФПУ прикривається формальними закликами «переглянути розміри заробітної плати» для «забезпечення конституційних прав громадян». При цьому керівництво ФПУ на офіційному інтернет-сайті не соромиться публічно визнавати, що з ним не рахуються ні уряд, ні роботодавці, — мовляв, уряд затвердив більш як 20 актів у соціальній сфері, в тому числі щодо комунальних тарифів, навіть «без погодження з профспілками», — каже Мирослав Якібчук.

Він навів низку прикладів на підтвердження своїх слів. Зокрема, у листопаді минулого року відбулася зустріч представників Профспілки металургів і гірників України з паном Юркіним, на якій він заявив, що нібито саме галузеві профспілки не дають згоду на підписання Генеральної угоди. Сумна ж іронія полягає у тому, що представники цієї впливової профспілки наполягли на зустрічі з лідером ФПУ саме з вимогою нарешті підписати Генугоду з урядом...

Тож, щоб Україна припинила бути третьосортним експортером кваліфікованої робочої сили по чужих світах, усі лідери профспілок мають зайняти чітку громадянську позицію. Адже країна потребує встановлення стандартів гідної оплати та умов праці, визначених міжнародними організаціями праці та Європейською соціальною хартією.

Вл. інф.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ФОТОФАКТ

На львівській площі Ринок городяни набирають освячену воду під час святкування Водохреща Господнього.

Фото Володимира ПЕСЛЯКА (Укрінформ).

Пташиний грип випалили напалмом

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Причиною зараження, за версією ветеринарів, міг стати корм. Достеменно про це довідаємося невдовзі. Рятувальники та медики завершили обхід усіх 700 приватних садиб. Жодних тривожних симптомів там не виявлено. Місцеві жителі, кожного з яких відразу сповістили про біду, не панікують. Вони (за порадою медиків) зачинили свою домашню живність в сараях. Що буде з нею далі, вирішать спеціалісти після результатів аналізів крові птахів.

У селах Рівне й Азов, які є епіцентром зараження, запроваджено суворий карантин, у 25-кілометровій зоні заборонено ввозити та експортувати живу птицю і будь-які продукти птахівництва. А на всій території півострова ввели цілковиту заборону на полювання. Робота ветеринарної медицини з очищення, спецобробки приміщень, де утримували птахів, і місць утилізації триває.

У сформованій трикілометровій санітарній зоні навколо обох сіл санітарні пропускні пункти працюють в цілодобовому режимі.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Університет став сиротам родиною

Справжню родинну турботу надає Хмельницький університет управління та права сиротам, що навчаються в ньому. За ініціативою ректора Віталія Олуйка такі першокурсники отримують майже шістсот гривень для придбання одягу. Окрім того, їм виплачують щомісячні стипендії майже в 240 гривень і надається близько півтисячі гривень на харчування. Ректору вдалося домовитись із німецьким благодійником Конрадом Янке, котрий щомісяця виплачує сиротам стипендії — 50 євро.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

У цивілізованих країнах від 40 до 60% собівартості продукції становить рівень зарплати. В Україні цей показник ледь дотягує до 12%

Головними питаннями для ПАРЄ стануть статус Косово і торгівля дітьми

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

У Росії нині діє мораторій застосування смертної кари, проте її саму досі не скасовано. Протокол № 14 стосується механізму діяльності Європейського суду з прав людини. Тож через невиконання Москвою цих вимог порядок висунення кандидатури Президента ПАРЄ було змінено.

Під час прес-конференції новообраний Президент ПАРЄ Луїс Марія де Пуч заявив, що він не має повноважень докорінно змінити роботу асамблеї, проте зможе розставити певні акценти. За його словами, найбільше уваги приділятиме, зокрема, зміцненню відносин з ЄС, розвитку відносин з країнами-сусідами, покращенню міжкультурного діалогу та активній співпраці з ОБСЄ та ООН.

Після обрання Президента ПАРЄ парламентарії проголосували за 19 його заступників. Одним із них став член української делегації Сергій Головатий. Також було затверджено порядок денний на наступні п'ять днів. Найбільш резонансними питаннями, як очікується, стануть: доповідь лорда Расселла-Джонстона про розвиток ситуації, пов'язаної з майбутнім статусом Косово, доповідь Діка Марті про так звані чорні списки, складені ООН та Євросоюзом, а також обговорення проблеми викрадення дітей з метою їх нелегального всиновлення у Європі. Почесними гостями сесії стануть Президент Алжиру Абдельазіз Бутефліка, Президент Грузії Михайло Саакашвілі, Президент Албанії Бамір Топі. Також з доповіддю виступить колишній Президент СРСР Михайло Горбачов. Щоправда, він доповідатиме не як колишній лідер СРСР, а як президент міжнародної організації «Зелений хрест». Тож, якщо до порядку денного не внесуть зміни, на цій сесії питанням, пов'язаним з Україною, буде відведено мінімум часу. Наша країна згадується лише у контексті проблеми викрадення дітей. «Голос України» не раз писав про справу, пов'язану з імовірним зникненням тіл новонароджених у Харківському пологовому будинку, якою зацікавилися представники Ради Європи. Проте правоохоронці так і не змогли довести причетність до цього лікарів. Тож, можливо, до доповіді, яку робитиме у четвер Рут-Габі Вермо-Мангольд, виникне чимало запитань.

Тетяна ПАСОВА.

Страсбург.

«Залізний змій» на кордоні

На міжнародному автопереході Ягодин—Дорогуськ днями значно уповільнився пропуск машин через кордон. Минулого понеділка вранці черга вантажних автопоїздів з польської сторони становила 27 кілометрів, досягнувши не лише повітового міста Холма, а й на десять кілометрів обминувши його. Пояснити ситуацію ми попросили начальника Ягодинської митниці Віталія Кучмана.

— Через певні обставини у Дорогуську (Польща) замість 200 митників працює значно менше. Тож оформлення вантажів значно уповільнилося. За звичних 500—600 автомобілів, в обидві сторони за зміну (12 годин) пропустили лише 110 (з польської — тільки 30). Нерви польських перевізників здали, і вони заблокували пункт пропуску в Дорогуську, вимагаючи викликати на кордон голову Митної служби Польщі і забезпечити «в кожній будці по митнику». В суботу, коли до Дорогуська почали направляти працівників з інших митниць, робота дещо пожвавилася. З 21-ї години 20 січня до 9-ї ранку 21 січня пропущено 375 автомобілів. Щоб зняти напруження на автопереході, Держмитком України до повної нормалізації ситуації дав дозвіл Ягодинській митниці перенаправляти транспортні потоки на інші пункти пропуску. На 9-ту годину ранку понеділка черга на виїзді з України сягала 450 автомобілів, на в'їзді — 1100.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

До речі. Через одноденний простій пункту пропуску Ягодин українська казна недоодержала 2,5 млн. гривень митного збору. Вимагаючи збільшити кількість персоналу на польській митниці та зменшити час на оформлення вантажів, польські дальнобійники заблокували в'їзд в автомобільний пункт пропуску Дорогуськ—Ягодин. Пікетувальники пропускали через кордон тільки автомобілі з дітьми і рейсові автобуси. Якщо польська влада не піде їм назустріч, вантажоперевізники обіцяють повторити страйк у квітні.

Україно-польський кордон блокують по обидва боки. Минулого тижня жителі Львівщини на кілька днів перекрили дорогу біля пункту пропуску Краковець, вимагаючи спростити процедуру одержання віз для мешканців прикордонних районів. Щоб переконати людей розійтися, довелося в терміновому порядку споряджати комісію з представників секретаріату Президента, Держприкордонслужби, польських і українських дипломатів та міліції.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

ФОТОФАКТ

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Перший президент України Леонід Кравчук взяв участь у церемонії, присвяченій друку першого аркуша факсимільного видання Пересопницького Євангелія у місті Буча Київської області.

Церковну нагороду — міліціонеру

Орденом Преподобного Іллі Муромця III ступеня нагороджений працівник Зарічненського райвідділу міліції Василь Полюхович. Такої високої церковної нагороди Митрополит Київський і всієї України, Предстоятель УПЦ Володимир удостоїв міліціонера за героїчний вчинок. Ставши свідком того, як двоє односельців провалилися під лід на річці Стирище, Василь Полюхович, ризикуючи власним життям, врятував їх із крижаного водяного полону.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Судно врятували, екіпаж не потерпів

У результаті 36-годинної аварійно-рятувальної операції вдалося визволити з льодового полону в Азовському морі одеський теплохід «Сергій Скадовський» і його екіпаж. Судно оглянули водолази й почали усувати пробоїну. Потім частина вантажу перевантажать, воду відкачають і «Сергій Скадовський» піде в док на ремонт.

— Головне, що не потерпів жоден член екіпажу, — зазначив президент судноплавної компанії «Укркомфлот» Валерій Дехтерєв. — Це насамперед заслуга екіпажу і його капітана Геннадія Деккерта, що 36 годин у сильний вітер, мороз і хитавицю боролися за судно, головного координатора льодового проведення на Азовському морі й у Керченській протоці Валентина Пилипенка, екіпажів криголама «Капітан Білоусов» і буксиру «Портовик».

**Олександр ФЕДОРОВ,
прес-секретар Асоціації судновласників України.**

Мешканці зруйнованого будинку отримають компенсацію

Місяць тому в Запоріжжі внаслідок вибуху був зруйнований один із двох під'їздів восьмиквартирного котеджу, в якому проживають сім'ї колишніх військових авіаторів. На щастя, обійшлося без людських жертв. Потерпілих переселили в готель «Театральний», виділивши з бюджету кожному по 3 тисячі гривень на витрати. Ще 77,5 тисячі гривень місто відшкодувало чотирьом сім'ям за втрачене майно. Але головна проблема, яка хвилювала людей увесь цей час, залишалася нерозв'язаною.

І ось тепер, коли приймався міський бюджет на 2008 рік, влада зробила подарунок потерпілим. На засіданні міськвиконкому було вирішено виділити з цільового фонду міськради для відшкодування матеріальних збитків мешканцям зруйнованого будинку 2 мільйони 258 тисяч 351 гривню. Отже, кожна сім'я отримає від 200 до 300 тисяч гривень. Ці гроші перерахують на особові рахунки мешканців зруйнованого будинку, відкриті в банках.

Микола МАНЬКО.

Запорізька область.

СВІТ КОРОТКО

СЕРБІЯ

Президента оберуть у другому турі

На виборах президента Сербії, які відбулись у неділю, лідирує (після обробки 76 % бюлетенів) заступник голови Сербської радикальної партії Томислав Ніколич з 39,57 % голосів виборців. Чинний глава держави, лідер Демократичної партії Борис Тадич, набирає 35,45%. Однак уже практично немає сумнівів, що жодному з кандидатів на президентську посаду в першому турі не вдасться набрати більше 50% голосів і домогтися абсолютної перемоги. Другий тур, у якому візьмуть участь два найпопулярніші кандидати, призначено на 3 лютого. Нагадаємо, що вибори в Сербії здивували явкою: до урн для голосування прийшов більш як 61% виборців, а це найвищий показник з 1990 року, коли перемогу здобув лідер Соціалістичної партії Слободан Мілошевич.

ГРУЗІЯ

Новий уряд — вже цього тижня

Новий склад уряду Грузії стане відомий найближчими днями, вже цього тижня, повідомив в. о. міністра з координації реформ Каха Бендукідзе. Дотримуючись Конституції країни, після вступу на посаду нового президента уряд склав із себе повноваження і продовжує виконання обов'язків тимчасово, до затвердження нового складу. Нагадаємо, що обраний президентом Грузії Михайло Саакашвілі в неділю в ході церемонії інавгурації склав присягу на Конституції країни. На площі перед парламентом зібралося кілька тисяч чоловік: рядових громадян, депутатів, гостей, військових. Були присутні президенти Польщі, Румунії, Естонії, Латвії і Литви, делегації урядів ще 17 країн.

ПАЛЕСТИНА

У секторі Газа — енергетична криза

Електростанція в секторі Газа, що забезпечувала електрикою місто Газу, в ніч на понеділок припинила роботу через відсутність палива. Черги у хлібних магазинах, грубки-«буржуйки» та запалені свічки — такий вигляд мав учора сектор Газа. Криза почалася після того, як Ізраїль перекрив КПП, через які паливо поставляється з ізраїльської території до сектора Газа. Тим часом ізраїльські служби безпеки стверджують, що «Хамас» має у своєму розпорядженні запаси палива і продовольства, але не квапиться відчиняти склади, і що гуманітарна катастрофа, про яку говорять палестинці, є провокацією «Хамасу». Нагадаємо, що наприкінці минулого тижня Ізраїль у відповідь на ракетні обстріли з палестинського боку запровадив режим транспортної ізоляції сектора Газа, закривши контрольно-пропускні пункти на кордонах.

ФОТОФАКТ

У Севастополі відбулася Велика рада Українського реєстрового козацтва, в якій взяли участь майже 400 козаків з різних регіонів країни.

Фото Володимира ВЕДЮКА (Укрінформ).

«Сінема» у Кам'янці!

У Кам'янці-Подільському нарешті відкрив двері перший із трьох тутешніх кінотеатрів. У колишньому молодіжному центрі «Юність» облаштовують розважальний комплекс. А одним із перших кроків стало обладнання кінотеатру «Сінема» на 110 місць.

У нашій країні такі є поки що лише у Львові, Івано-Франківську та Києві. Як зазначив директор Хмельницького обласного кіновідеопрокату Василь Піддубняк, аналогів звукового обладнання, яке встановлено в «Сінема», в Україні взагалі немає. Ця система винайдена в американській лабораторії «Лукас-фільм», випробувана на стрічці «Зоряні війни», сертифікована, а її аналог виготовлено спеціально для «Юності». Сім звукових доріжок створюють ефект присутності у будь-якому кінці залу. Унікальність кам'янецького кіно ще й у тому, що квитки тут досить дешеві — 15 гривень.

Віра ШПИЛЬОВА.

Хмельницька область.

Інвестиції у здоров'я

У Рівному на базі пологового будинку №1 буде створено обласний перинатальний центр. Такий проект за програмою TACIS профінансовано Єврокомісією. А до кінця нинішнього року в області намічено реалізувати ще один проект медичного спрямування, який передбачає створення телекомунікаційних центрів та налагодження роботи телекомунікаційних систем між центральними районними лікарнями, які постраждали внаслідок аварії на ЧАЕС, та головними медичними закладами області. На реалізацію цього проекту Єврокомісія виділила 300 тисяч євро.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

Дні «Голосу України» в Одеській області: Овідіопольський район

Чужим розумом не назбирати грошей на будинок і не звести його

У вікна робочого кабінету голови Овідіопольської райдержадміністрації Наталії Анатоліївни Чегодар, немов у дзеркало, дивиться новенька, просто з будівельної голочки, школа **(на знімку вгорі)**. Аналогів їй, за оцінками фахівців, на півдні України немає — вона спроектована і збудована з урахуванням новітніх технологій і буде буквально «нафарширована» обчислювальною технікою, підключена до Інтернету, екіпірована суперсучасними засобами навчання. Такого подарунка вчителі і діти Овідіопольського навчально-виховного комплексу «Школа–гімназія», як вони говорили нам, не очікували. Розмови про будівництво нової школи велися років 20, але далі справа не йшла.

Усе змінилося з моменту призначення на посаду голови району Наталії ЧЕГОДАР — будівництво нарешті розпочалося. А завдяки енергійному (часом жорсткому, як для когось) керівництву будівництво школи не йшло (як часто буває в нас) черепашачими темпами, а стрімко мчало до завершення.

За два з половиною року, відтоді як очолила Овідіопольський район Наталія Чегодар, він перетворився на величезний будівельний майданчик. Першим в Одеській області завершив програму газифікації. Усі галузі промисловості району збільшили обсяги виробництва. Цілком ліквідована заборгованість із заробітної плати. Побудовано новий дитячий садок «Калинка» у райцентрі на 280 місць, після капітального ремонту відновлена робота дитсадка в селі Калаглія, у відремонтованому дитсадку в селі Йосипівка воду гріють сонячні батареї. А трьом новим шкільним їдальням можуть позаздрити багато міських ресторанів. Побудовані і відремонтовані 60 кілометрів шляхів. Ми назвали тільки головні, найзначніші, досягнення району. А скільки їх ще не названо! У кожному селі — Грибівці або Новоградівці, Доброолександрівці чи Йосипівці, Дальнику чи Барабої — нам розповідали про новобудови місцевого значення.

— Дозвольте, Наталіє Анатоліївно, скажімо так, поставити під сумнів прозорість цього бурхливого економічного піднесення району. Адже поруч — райони, що перебувають у депресивному стані, там немов час зупинився, — не могли не задати Наталії Чегодар у'їдливе запитання. — А де та скринька, в якій лежать гроші на реалізацію величезної кількості районних цільових програм?

— Овідіопольський район — це, по суті, околиця Одеси, — каже Наталія Чегодар. — Парадокс: до недавнього часу близько 300 тисяч жителів Одеси територіально належали до Овідіопольського району. Природно, що таке розташування району, а додайте до нього ще 25 кілометрів морського узбережжя, зробило його привабливим для інвесторів. Сьогодні на території району успішно діють торговельні велети «Промтоварний ринок «7-й кілометр», «Епіцентр», готується розпочати роботу «Метро Кеш енд Керрі». Вони й основні наші промислові підприємства — «Вікторія», «Бетонекс», «Великодолинський завод ЗБК» та інші є інвесторами основних соціально-економічних програм. Про їхній внесок до бюджету розвитку району свідчить інвестування в конкретні програми. Школу в Овідіополі, приміром, збудовано в основному на кошти торговельної фірми «Епіцентр».

Я за освітою — педагог, вчитель історії. І тому чудово розумію, як багато в нашому непростому сьогоденні важать і тепла затишна школа, і дитсадок, де пахне по-домашньому, і чисті тротуари, і асфальтовані дороги, і газ у будинках, і водопровід, прокладений до квартири або двору.

Оце і є, як ви сказали, перша поличка скриньки, де гроші лежать. На другій — відрахування до бюджету від ритмічно працюючих підприємств. Третя складова — земельні аукціони. Рекреаційна привабливість району підвищила ціну на землю. Ми кажемо інвесторам: хочете будувати, хочете розвивати індустрію відпочинку — будь ласка. Купуйте на аукціонах земельні ділянки. Не за заниженою, природно, а за реальною ціною.

«Старший брат» не повинен бути злим

Овідіопольський район більше не бажає бути аграрним додатком обласного центру, до якого дуже близько. І тому він дедалі голосніше заявляє про своє право на самостійний, що не залежить від Одеси, розвиток. Це не могло не призвести до певної напруженості у взаєминах Одеської міської та Овідіопольської районної влад. На чому це позначилося й, почасти, продовжує позначатися сьогодні?

— Кажуть, що поганий мир краще за війну, — розповідає Наталія Анатоліївна. — Хочу виправити цю приказку: мир завжди має бути й бути добрим. Ми виявили добру волю і безкоштовно передали Одесі 1409 гектарів землі. Це було закріплено постановою Верховної Ради від 7 лютого 2002 року. Цією постановою Одеса зобов'язана була передати Овідіопольському районові 43 гектари землі. Одеська міська рада це рішення Верховної Ради не виконала й досі. Чому?

За рахунок території нашого району Одеса одержала унікальну можливість для розв'язання соціальних, економічних і містобудівних проблем.

А от інший приклад. Ми дали дозвіл на використання 60 гектарів землі для Одеського сміттєзвалища. Сьогодні її експлуатують із грубими порушеннями Закону України «Про відходи». Через це в селі Нова Долина склалася напружена екологічна ситуація, збільшилася кількість онкохворих. Ми просимо, щоб Одеська міська рада вжила необхідних заходів для рекультивації смітника, а у відповідь одержуємо формальні відписки.

Ми — сусіди, і повинні жити по-сусідськи. І не можна зазіхати на нашу районну землю, не можна, врешті, смітити на сусідній ділянці. Ми хочемо і будемо жити також добре, як у місті. Я нещодавно була на прийомі громадян з особистих питань у селі Прилиманському, розташованому недалеко від промтоварного ринку «7-й кілометр» і практично поруч з Одесою. Я вийшла на вулицю Жовтневу. І побачила, як люди йшли на зупинку «маршрутки» з поліетиленовими пакетами на ногах. Виходять на центральну вулицю, знімають ці пакети й сідають у машину. Ну чи не дикунство — в XXI сторіччі бачити таку картину?

Сьогодні міські ради Одеси та Іллічівська повинні сідати за стіл переговорів з територіальною громадою Овідіопольського району і спокійно, мудро вирішувати питання спільного існування. Жодного «синдрому старшого» брата бути не може взагалі. Ми приречені на мирне співіснування.

ДОВІДКА

Овідіопольський район утворено у 1924 році. Площа району — 814,86 квадратних кілометра. Кількість населення — 64070 осіб. Сільгоспугіддя — на площі 55,15 тисячі гектарів. На території району живуть представники 73 націй і народностей.

І просто гарна жінка

Торік Указом Президента України **Наталію Анатоліївну Чегодар (на знімку)** «За вагомий особистий внесок у соціально-економічний розвиток Одеської області, багаторічну сумлінну працю і високий професіоналізм» нагороджено орденом княгині Ольги третього ступеня. Таке буває нечасто, щоб нагороді чиновника радів увесь район. Бо всі — і дорослі, й діти — добре знають, що Наталія Анатоліївна за свій Овідіопольський район, нехай це і трохи грубувато звучить, будь-якого дістане до самих печінок, аж поки не буде позитивного рішення для людей.

У 1981 році вона починала трудову біографію вчителькою в Надлиманській школі. Потім — партійна робота, обрання головою районної ради. З 2005 року — голова районної державної адміністрації.

Вона, так би мовити, опинилася в епіцентрі створення стратегії економічного і соціального стрибка Овідіопольського району. І не просто опинилася, а стала ідеологом нової економічної політики району. Хтось із «доброзичливців» може докинути, мовляв, районові повезло, що він розташований поруч із Одесою, яку можна використовувати, як дійну корову. Яке «молочко» від цієї дійної корови, нам розповіла Наталія Чегодар.

Ми йшли з Наталією Анатоліївною по вулиці Овідіополя, і кожен другий перехожий вітався з нами. Наша супутниця, усміхнена, приязна і витончена, мов юна княгиня, відповідала на вітання, цікавилася справами. У принципі, — це нормальна картина. Але чому так рідко можна зустріти чиновника, навіть районного рівня, що не мчить у авто вулицею, а йде пішки по ній? І щоб люди його впізнавали, а він — людей.

Керівництво району бачить і завтрашній, і післязавтрашній день. Планів — дуже багато. Усі вони мають кінцеву мету — поліпшення життя людей. Уже навесні 2008 року розпочнеться будівництво фельдшерсько-акушерського пункту в Мар'янівці. Реконструюють районну лікарню. На черзі — відродження всіх сільських клубів і будинків культури. Завершення будівництва школи в селі Петродолинське.

ЦИФРИ І ФАКТИ

- **Валовий збір зерна в 2007 році в районі становив 52 тисячі тонн за середньої врожайності 21,6 центнера з гектара.**
- **Під врожай 2008 року підготовлено 11,5 тисячі гектарів ріллі.**
- **Овочевих культур зібрано 167680 тонн за середньої врожайності 89,2 центнера з гектара.**
- **У районі діють 73 сільгосппідприємства і 297 фермерських господарств.**

ЦИФРИ І ФАКТИ

У 2007 році в районі створено 2023 робочі місця.

Середня заробітна плата становить 1299 гривень.

Завершено газифікацію району.

Протягом року в оздоровницях району відпочиває 50 тисяч чол.

84-річний Герой Соціалістичної Праці, колишній голова колгоспу Михайло Юрійович Кумпан згадує, що студентка Одеського університету Наталя Чегодар колись працювала на збиранні помідорів у колгоспі, який він очолював. Каже, що ще тоді звернув увагу, яка беручка до роботи була та дівчинка-горобчик.

Відтоді минуло 25 років. Багато чого змінилося. Та не змінилася тільки Наталія Анатоліївна — так і залишилася жадібною до роботи.

Без господаря земля — кругла сирота

Назва приватного підприємства «Сервіг» розшифровується просто — **Сергій Віталійович Горобець (на знімку)**. Саме так звати директора підприємства.

— Просто і без претензій, — посміхається Сергій Віталійович, розповідаючи про те, як створювався «Сервіг».

Це було одне з перших фермерських господарств району, і історія його створення — за великим рахунком, лише мала сторінка з новітньої історії району.

Після закінчення агрономічного факультету Одеського сільськогосподарського інституту Сергій Горобець (Віталійовичем його, до речі, у колгоспі «Україна» стали називати з першого дня роботи) досить швидко зробив сільськогосподарську кар'єру. Минуло зовсім небагато часу — і він очолив КСП «Овідіопольське».

Господарство спеціалізувалося на тваринництві — одних тільки дійних корів було 400 голів. Величезна ферма для селян була, скажімо так, ношею непосильною — гроші вкладали величезні, а віддачі практично не було, тож працювали на збиток.

Директор Сергій Горобець переконував односільчан: тваринництво — глухий кут, треба переходити на овочі. Одеса — головний споживач продукції, як то кажуть, на околиці, і тому товар не залежуватиметься.

Але не вірили його аргументам і розрахункам. Важко було селянам звикнути до думки, що доведеться розставатися з корівками і переходити на капусту, помідори й картоплю. А коли Сергій Горобець поставив питання руба: «Або переходимо на овочі, або я йду з господарства», селяни сказали: «Йди, а ми працюватимемо так, як і працювали раніше».

Потім було реформування, і 377 пайовиків вийшли із КСП. Воля, хоча і підкріплена гектарами землі, для багатьох була непосильною ношею, а земля, яку обробляти треба, пестити і плекати, стала не годувальницею, а круглою сиротою. І тоді прийшли мужики до Горобця: «Зла не тримай на нас, Віталійович, ти має рацію з овочами, як з'ясувалося. Бери наші паї, господарюй».

Інший би і зрадів, а Горобець, заховавши усмішку в густих вусах, мовив: «Годі скімлити, час до роботи».

Сьогодні землі пайовиків розташовані на території трьох сільських рад. З 2500 гектарів «Сервігу» — 1200 зайнято під овочами.

— Помідори, огірки, баклажани, перець на наших землях родять добре, — каже Сергій Горобець. — Вирощуємо їх на поливних землях. По зрошувальній системі вода надходить із Дністра. До речі, про воду. Нам кажуть, що вона — безкоштовна і ми, мовляв, платимо тільки за електроенергію за лічильником. А де той лічильник? Ми його і в очі не бачили, а за електроенергію справно платимо згідно з виставленими рахунками. Витрати на полив — надто великі. А посуха 2007 року і зовсім могла поставити господарство на коліна. Неможливо з Господом Богом у погоді змагатися. Тому для ритмічного постачання овочів до торговельної мережі Одеси й інших міст необхідно вирішити питання подачі води сільгоспвиробникам району з квітня по жовтень з переглядом фінансування Дністровської головної насосної станції.

15 кілометрів трубопроводів сьогодні забезпечують поливання овочів. Вартість металу зростає із фантастичною швидкістю — і це теж закладається у вартість кілограма картоплі й цибулі. Свого прокатного і ливарного виробництва в селян нема, тому доводиться тільки приймати ті ціни, які диктують виробники металу.

Краще з розумним втратити, ніж з дурнем знайти

Так у господарстві сушать кукурудзу.

У Горобця нормальні ділові відносини з усіма овочепереробними підприємствами. У листопаді він уже уклав з ними форвардні договори на постачання продукції 2008 року. Це багато важить для господарства: є впевненість у майбутньому, у наявності ринку збуту.

Господарство працює з трьома акціонерними комерційними банками, в кожному з яких уже є кредитні історії. Банки Горобцю довіряють, він всього лише один раз затримував повернення кредитів.

Банківське плече допомагає протистояти стрибкові цін на пальне і мінеральні добрива. Коли останні дорожчають у двічі-тричі, важко очікувати високої рентабельності.

А взяти сільгосптехніку! Якість металу не витримує жодної критики. Щотижня на тракторах доводиться міняти гусениці. А вартість однієї, до слова, — 3 тисячі гривень.

У господарстві працює білоруська техніка. Чотири роки тому за трактор МТЗ платили 57 тисяч гривень, сьогодні — 118.

— Сіли з головним інженером, подивилися в очі один одному і вирішили, що техніку потрібно купувати і надійну, й сучасну. Серед вітчизняних зразків, на жаль, такої нема, — каже Сергій Віталійович, — тож висновок один: необхідно залазити в борги, у лізинг, але купувати надійні марки далекого зарубіжжя.

Техніка технікою, але, на думку Горобця, головне усе-таки — люди. Сьогодні в господарстві на постійній основі працює 51 чоловік. Багато це чи мало?

— Багато, — твердо впевнений Горобець. — Краще з розумним втратити, ніж з дурнем знайти. П'яниці і ледарі знають, що сюди влаштовуватися нема сенсу, — для них шлагбаум закрито.

За професією агроном, Сергій Віталійович з особливою старанністю підходить до підбору агрономічної команди. У господарстві агрономи всі молоді, енергійні, тому землю бережуть. Євген Андранакі, Юрій Топчіу, Михайло Маленков — ці хлопці, за словами Горобця, майбутнє сільського господарства регіону — талановиті, розумні, чесні і сумлінні.

Ось кілька цифр, що характеризують агрономічне забезпечення ПП «Сервіг». Врожайність зернових становила торік 47,8 центнера з гектара, соняшнику — 21,6 центнера з гектара, валовий збір овочів — 9632 тонни із 50 тисяч загального в районі.

Сергій Віталійович Горобець — депутат Овідіопольської районної ради, очолює постійну комісію з питань аграрної політики, земельних відносин і адміністративно-територіального устрою. Знає земельну ситуацію в районі досконало і тому говорить про неї не по-дилетантськи.

— Щоб розвивати сільське господарство, необхідна насамперед впевненість, — говорить він. — Моя думка, як людини від сохи: необхідно знімати мораторій із продажу землі. Вона має належати тим, хто працює і думає працювати на ній.

— Щоб розвивати сільське господарство, треба насамперед упевненість, необхідно знімати мораторій із продажу землі. Вона має належати тим, хто працює і думає працювати на ній

А що маємо сьогодні? Пайовики не хочуть підписувати довгострокові договори на оренду, обмежуючи п'ятирічним терміном. І їх зрозуміти можна: земля — єдине багатство, що в них залишилося. Але хто зрозуміє нас, тих, хто працює в сільськогосподарському виробництві? Виходить, що моя перспектива, мій бізнес-план обмежується всього п'ятьма роками. А що буде на шостий, сьомий рік? Як зміняться ситуація і кон'юнктура через десять років?

Сьогодні в господарстві три особи здійснюють оформлення земельної документації — державних актів, орендних договорів. Кому потрібна ця канцелярщина? Чиновникам? Мабуть, але вже, напевне, не нам.

Сергій Віталійович Горобець, як і попереджали нас до зустрічі з ним, — не любить розкидатися словами. Так воно і є. Але небалакучість ця зникає, як тільки він починає міркувати про землю, про людей, що працюють на ній. Болить у цієї людини серце за ниву, за землю. І робить він усе для того, щоб матінка-земля віддавала людям сповна багатими врожаями. Слід на землі у Сергія Горобця — реальні справи, за які перед людьми, перед родиною червоніти не доводиться.

На тракторному стані «Сервіга».

Коли за деревами ліс стає видно

Овідіопольський район вважається одним з провідних у АПК Одеської області. Тут динамічно розвиваються всі галузі агропромислового комплексу і найефективніше здійснюється процес реформування сільського господарства. Під час проведення реформування сільгосппідприємств власниками майнових паїв стали 5086 осіб, з них — близько п'яти тисяч одержали свідоцтва про право власності на майновий пай члена КСП. Вартість пайового фонду — 33 мільйони гривень. 9779 чоловік стали власниками сертифіката на право користування земельним паєм. Середній розмір земельного паю в умовних кадастрових гектарах у районі становить 3,4 гектара.

Природно, що цифри не можуть передати динаміки реформування агропромислового комплексу району. Можна твердо говорити про те, що реформа АПК — вже явище, що відбулося. Щоб переконатися в цьому, досить побувати в господарстві ТОВ «Авангард-Д», очолює яке В. Добрянський. У ньому сьогодні ритмічно працюють механізований загін, овочівницька бригада відкритого ґрунту, МТС, що орендує 3000 гектарів землі у Вознесенському районі Миколаївської області. У господарстві працюють 4 американські комбайни «Кейс», шість комбайнів «Домінатор», чотири трактори Т-150.

В «Авангарді-Д» є племінна тваринницька ферма з виробництва і реалізації яловичини. 47 відсотків районного поголів'я свиней української м'ясної породи теж вирощують у цьому господарстві.

Первинний шлях реформування АПК району пройдено. За деревами селяни побачили ліс. Побачили новий день.

Замість епілогу

В Овідіопольському районі, та й не тільки в ньому, багато людей упевнені, що назва їхнього району (що, до речі, старший за Одесу) пов'язана з ім'ям давньоримського поета Публія Овідія Назона, який відбував у цих місцях заслання.

Але це — лише красива легенда. Історики вважають, що нинішня назва району трансформувалася від молдавського слова «Овідулуй», яке перекладається як «овече озеро».

Пам'ятник поетові Овідієві стоїть на одній з вулиць районного центру. А повз нього мчать автомобілі, що прямують до берегів Дністровського лиману. У районі живуть чудові, добрі, працьовиті, трохи з хитринкою (а як же без цього) люди. Вони — мирні мешканці: не хочуть ні з ким сваритися. І, хвалити Бога, що мир запанував на цій давній землі назавжди.

19 грудня в день святого Миколая в селі Дальник після часткової реконструкції відкрилися школа і дитяча їдальня, що носить ім'я випускника школи Олександра Пацара, котрий загинув у Афганістані. На облаштованість об'єкта витрачено 2,4 мільйона гривень.

Здавалося б, незначна подія в житті району — відкриття шкільної їдальні. Але жителі села думають інакше. Вони вважають, що район, піднявшись з колін, упевнено крокує в майбутнє. І це справді так!

Леонід БРОВЧЕНКО,
В'ячеслав ВОРОНКОВ.
Фото В'ячеслава ТЕНЯКОВА.

Район, піднявшись з колін, упевнено крокує в майбутнє. І це справді так!

ОТАКОЇ!

Цар-вагон

Ой, які в нас є великі українські державники, хоч і сидять у скромному кріслі державного підприємства «Придніпровська залізниця».

Вони так стараються, так намагаються вписати себе в історію державного сьогодення, що аж очерети в придніпровських плавнях буревієм шумлять. Не інакше як пробують обновити деякі застарілі вже висоти та чесноти в Книзі рекордів Гіннесса. Ну й стараються, що аж чуби мокріють. І не тільки. Після натхненних конкурсів ідей, прискіпливих кабінетних перешіптувань, відкритих науково-технічних торжищ у пасажирських депо, нарешті, вдалося побачити щось таке, що замерехтіло в кінці обнадійливого залізничного тунелю. На радісну пропозицію начальника Придніпровської залізниці пана Ігоря Гладких пристали всі: створити сучасний суперунікальний вагон, який катав би по Україні... одного пасажира. Щоб і кондиційний комфорт був у спецкупе, і простір для фізрозваг у спецсалоні, і спецнятаз із душовою, і євромеблі в похідній розважальні з телевізором та телефонами, і ще дещо конкрете... Словом, такий собі варіант цар-вагона, на зразок цар-гармати з цар-дзвоном.

Напевно, гучні оплески ентузіастів творчого шоу з державницьким підняттям рук перервав сам Ігор Веніамінович:

— Справа дуже відповідальна, й прошу доручити випробування персонального цар-вагона на всеукраїнському турне мені, генерал-начальнику, персонально...

І рекордний заїзд набрав швидкості до карпатських красот за маршрутом Дніпропетровськ—Львів—Дніпропетровськ, коли 30 червня 2007 року в спеціальному вагоні №70008 у складі поїзда №41 з начальницькими почестями і щедротами пан Ігор Веніамінович в гордовитій самотності помандрували на «державному майні в особистих інтересах». Так зафіксовано в адміністративному протоколі, складеному слідчим Кіровського райвідділу міліції м. Дніпропетровська. Слідчий чомусь не йняв віри, що такий скромний і поважний державний службовець в генеральському залізничному мундирі з лампасами мав на меті розсмішити чи засмутити самого дивакуватого Гіннесса.

Щоправда, вийшло не до сміху, коли в Кіровському райсуді Дніпропетровська слухалася адміністративна справа №3-5654/2007 про притягнення до адміністративної відповідальності цього пана правопорушника. Звучить дзвінкоголосою справедливістю, чи не правда!?

Але ж яким реготом відгукнулося судове слухання, коли його таки було визнано винним у вчиненні правопорушення, передбаченого ст. 184-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення!? І начальник ДП «Придніпровська залізниця» Ігор Гладких за скоєне зобов'язаний був сплатити до державної казни штраф у розмірі 51(!?) гривня. Так записано в постанові суддею Л. Васиною та ще й із грізним застереженням: постанова оскарженню не підлягає. Яке оскарження, коли хоч верть-круть, хоч круть-верть, а таки ж покарано порушника! Такі ось дивовижні регіональні старти на місцях у системі державної адміністрації залізничного транспорту Мінтрансу та зв'язку України.

Ми попросили фахівців залізничного транспорту підрахувати, в яку копійчину обійшовся б цей пасажирський вагон у звичайному варіанті, якби він використовувався як купейний, рухався за зазначеним маршрутом і перевозив максимальну кількість пасажирів —36. Вартість квитка в купе від Дніпропетровська до Львова влітку становила 95 грн. 78 коп. Перемноживши, матимемо на калькуляторі чималенька суму за проїзд туди й назад — всього лишень 6896 грн. 16 коп. Нам не вдалося дізнатися, скільки разів, куди, з якою метою ще курсував цей номерний державний цар-вагон із українськими державниками з ДП «Придніпровська залізниця». Хоча державні служби мали б знати й контролювати таке нефігуральне чванство чиновництва.

Та поки начальство розкішно роз'їжджає на державному майні в особистих інтересах, у деяких підрозділах відомства «чорти замовляють музику». Місяць тому, як повідомили нам дніпропетровські правоохоронці, спіймано на гарячому й затримано злочинну групу службовців та матеріально-відповідальних осіб вагоноремонтного депо державного підприємства «Придніпровська залізниця» у м. Кривому Розі. Тут «світяться» начальник і заступник начальника депо з ремонту, старший майстер, комірниця, два приватні підприємці. Цей бізнесовий «симбіоз» залізничної братви з лютого 2006 року діяв за своєю цар-схемою, коли нібито під планові ремонти вагонів списувалося цінне обладнання у великих кількостях, приховувалося, а потім реалізовувалося в сусідній області братам-залізничникам. За цілком конкретне «бабло».

З'ясувалося, що вартість викраденого вагонного обладнання сягає близько 2 млн. грн. Під час проведення особистого огляду статків учасників групи вилучено 5 200 грн., 5 250 доларів США, а також належний їм автотранспорт: «Опель-Вектра» і «Хонда-Джаз» 2005 року випуску, «Хюндай-Соната» 2007 року випуску та приватний «КамАЗ». А могли б мати й свій службовий цар-вагончик для всіляких індивідуальних потреб. Живемо ж ми гей-гей! І вправно орудуємо в досконалій, на жаль, системі розкрадання під байдужими колесами безвідповідальних цар-вагонів. Сюди б зусилля керівної раті Придніпровської залізниці, особисто Ігоря Гладких, хоч тут ще й не «пахне» віртуальними рекордами Гіннесса.

А, можливо, в цьому адміністративно-кримінальному «компоненті» допоможе дніпропетровським панам-залізничникам новий міністр Мінтрансу?

Михайло СКОРИК.

Дніпропетровськ.

Самооборона по-народному?

КОНФЛІКТ

Учора Президент Віктор Ющенко надіслав Генеральному прокурору Олександрові Медведьку офіційного листа у зв'язку із сутичкою, що сталася минулої п'ятниці після засідання Ради національної безпеки та оборони між міністром внутрішніх справ Юрієм Луценком (на знімках: ліворуч) і київським міським головою Леонідом Черновецьким. Глава держави просить ретельно з'ясувати всі обставини інциденту й у разі потреби застосувати передбачені законодавством заходи до його учасників. Про результати цієї перевірки та відповідне реагування Президент просить повідомити протягом тижня.

Керівник президентського секретаріату Віктор Балога, коментуючи п'ятничні події та лист до Генпрокурора, заявив про «очевидну ганебність сутички між двома високопосадовцями незалежно від того, хто і як перший почав, хто правий, а хто винен. Два чиновники вчинили явно не гідно своїх посад, повелися вищою мірою не виважено, по-хлопчачому, кинули густу тінь на власний авторитет і реноме органів влади, які вони представляють». Це був перший і останній випадок, коли на Банковій, 11 роздавали навсібіч стусани та ляпаси, запевнив Віктор Балога.

Як це було

Нагадаємо, у п'ятницю після засідання Ради національної безпеки і оборони в приміщенні секретаріату Президента сталася сутичка між міністром внутрішніх справ Юрієм Луценком і київським міським головою Леонідом Черновецьким. На зібранні розглядали земельні питання. На ньому, зокрема, міський голова звинуватив міністра у тому, що він погрожував посадити сина Леоніда Черновецького в тюрму, якщо той не виділить йому земельну ділянку в столиці. Але втрутився Президент і конфлікт вдалося зам'яти. А от після засідання, коли глава держави покинув залу, Юрій Луценко вдарив Леоніда Черновецького. Новина блискавично поширилася в ЗМІ. Одні джерела твердять, що був лише один удар в обличчя (зокрема, так запевняє у своєму блоці Арсен Аваков — голова Харківської обласної державної адміністрації), інші — ударів було декілька, в тому числі й нижче пояса.

Версія Леоніда Черновецького

Київський міський голова мовчки проковтнути образу, схоже, наміру не має. Так, одразу після нападу він повідомив, що буде домагатися порушення кримінальної справи проти Юрія Луценка.

У заяві Леоніда Черновецького Юрія Луценка звинувачено в тому, що він, «не маючи аргументів у дискусії і втративши контроль над собою, по-варварськи накинувся на київського міського голову». Потерпілому негайно було надано першу медичну допомогу, і він перебував під наглядом лікаря. Зі слів його заступниці Ірени Кільчицької, лікарі швидкої допомоги протягом двох годин не відходили від столичного голови.

«Така дикунська поведінка — ганьба для всієї України. Я не дозволю дикунам влаштовувати в столиці та в країні такий «бєспрєдєл» і обов'язково доведу кримінальну справу до кінця. Цього пана (Луценка) чекає або психлікарня, або в'язниця», — заявив Леонід Черновецький.

Версія Юрія Луценка

У свою чергу, міністр внутрішніх справ на сайті «Народної самооборони» поширив заяву, в якій стверджує, що не збирається вибачатися перед Леонідом Черновецьким. Коментуючи інцидент, Юрій Луценко повідомив, що на засіданні РНБО у своєму виступі, не називаючи жодних прізвищ, він навів приклад повного «бєспрєдєлу» розкрадання київської землі чиновниками. Йшлося також про те, що аналогічні дії вчиняються й у Київській області та Криму.

Після цього, переконує міністр, узяв слово київський міський голова і, звертаючись до Президента, сказав таке: «Вікторе Андрійовичу, Луценко вимагав у мене землю нібито для міліціонерів і сказав, якщо я не дам її, то він заарештує мого сина».

Головний міліціонер запевняє, що з Леонідом Черновецьким зустрічався лише двічі — один раз на сесії Київради, другий — у себе в кабінеті. Але начебто ще до того, як Леонід Черновецький був обраний київським головою, він зателефонував Юрію Луценку і повідомив, що прокурор Києва тисне на міліціонера, щоб той заарештував його сина, Степана, за підозрою в причетності до афери «Еліта-Центр».

Тоді я сказав: «Я з дітьми не воюю — це мій принцип, — стверджує Юрій Луценко, — і дав наказ київській міліції допитати пана Степана Черновецького після виборів, аби це не було використано у політичному протистоянні».

Ці факти, наголошує Юрій Луценко, були брутально використані, а «з білого зробили чорне». Тож після засідання Юрій Луценко начебто сказав у обличчя Леоніду Черновецькому, що той «брехун».

— Після цього пан Черновецький підступно вдарив мене ногою по коліну, яке болить у мене з часів Майдану, — стверджує Юрій Луценко. — Я після цього заїхав до лікарні й зробив усі необхідні дії, щоб це зафіксувати. Я дав ляпаса Черновецькому, це бачили всі керівники областей. Я дав йому ляпаса відкритою долонею — чоловічого ляпаса людини, яка підступно діє на посаді київського голови.

* * *

А тим часом з'явилася інформація, що прокуратура Києва розпочала перевірку у зв'язку з інцидентом між столичним головою та чільником МВС. Як повідомив прокурор Києва Євген Блажівський, Леонід Черновецький звернувся до столичної прокуратури з проханням надати дозвіл на проведення судово-медичної експертизи. Цей дозвіл було надано.

Передплатники з Луцька виграли сир

Смачний подарунок до зимових свят отримало подружжя Олександра і Галини Приймачків з Луцька. Надіславши в редакцію копію квитанції про передплату нашої газети на друге півріччя 2007 року, вони виграли подарунок — набір продукції Рожищенського сирзаводу, відомою під торговою маркою «Роси». Цікаво, що Приймачки з-поміж багатьох сирів віддають перевагу саме рожищенським. Тож їм цікаво було почути від заступника голови правління ВАТ «Рожищенський сирзавод» Володимира Литвинчука, як ідуть справи на підприємстві.

На знімку: заступник голови правління ВАТ «Рожищенський сирзавод» Володимир Литвинчук (на фото праворуч) вручає приз Олександру Приймачку.

Фото автора.

— Таємниця високої якості наших сирів у тому, що виготовляємо їх з якісного молока, отриманого в сприятливій для сироробства зоні, — розповідає Володимир Арсентійович. — Те, що рожищенські сири одні з найкращих в Україні, свідчать десятки нагород, вручених заводу на престижних Всеукраїнських і міжнародних виставках та ярмарках, високі оцінки на дегустаційних конкурсах. Не вибила нас з колії навіть заборона продавати свою продукцію у Росію. Звичайно, на перших порах було важко зі збутом. Адже понад 60 відсотків твердих сирів ми реалізовували там. Сьогодні здебільшого працюємо на внутрішній ринок. Продаємо також сири в Казахстан і Молдову. І хоч вже маємо дозвіл на експорт сирів в Росію, і є бажання тамтешніх підприємців продовжувати співробітництво з нами, але поки що не поспішаємо туди: внутрішній ринок хоча, можливо, і менш вигідний, але надійніший. За останній рік чимало зробили для оптимізації виробництва. Зокрема, в липні на заводі ввели в дію цех сухої сироватки. Витратили на це 7,5 мільйона гривень. Відтепер працюємо по безвідходній технології. У нашій роботі зацікавлені місцеві громади. Адже завдяки нам селяни Волині мають куди реалізовувати молоко із підсобних господарств. За одинадцять місяців виплатили їм понад 36 мільйонів гривень, ще дев'ятнадцять мільйонів — колективним господарствам. Усього за рік переробляємо 75 тисяч тонн молока. По тисячу тонн його здають приватники з Луківської і Сокільської сільських рад Рожищенського району. До речі, в першій із них стільки молока не виробляв навіть колишній колгосп «Волинь».

Щодо наших передплатників, то вони виявилися людьми цікавими. Олександр Порфирійович вже 41 рік працює бухгалтером в обласному управлінні внутрішніх справ. Цього літа йому виповнилося 70 років. Галина Йосипівна на пенсії, а до того тривалий час працювала малярем в управлінні «Оздоббуд». Нагороджена орденом Трудової Слави. «Голос України» подружжя передплачує вже багато років.

Микола ЯКИМЕНКО.

Волинська область.

Дикий Сад був не таким уже й диким. А ми?

ВІДКРИТТЯ

Характеристика «унікальний» може застосовуватися до пам'ятки археології Дикий Сад, як мінімум, у потрійному ступені. Насамперед, це єдине місто кіммерійців часів пізньої бронзи. Села розкопували й раніше, а от місто — вперше. По-друге, розташована пам'ятка у самому центрі сучасного Миколаєва. Тому дивно, що дотепер Дикий Сад зберігся в хорошому стані як цілісний комплекс. По-третє, існування тут поселення й знахідки, виявлені в ньому, дають змогу інтерпретувати його як древнє місто-порт. Тобто ще три тисячоріччя тому наші предки зрозуміли привабливість місця на перетині торговельних шляхів і, судячи з усього, користувалися цим досить успішно.
Єдина неприємна «унікальність» полягає в тому, що пам'ятка світової культурної спадщини поки що не має ні статусу, ні території, ні належної до себе поваги.

У хокей грали... кіммерійці

Про розкопки в поселенні Дикий Сад наша газета писала ще три роки тому. Тоді йшлося про археологічну сенсацію. Подальші дослідження Дикого Саду дають можливість по-новому глянути на древню історію регіону.

Перші сліди городища були зафіксовані наприкінці 20-х років минулого століття. В 1956 році відновили дослідження цих місць археологи Київського університету імені Т. Г. Шевченка на чолі із професором Лазарем Славіним. Потім розкопки припинилися, і довгий час до теми Дикого Саду ніхто не повертався.

Але з початку 90-х років регулярні дослідження місцевості відновили Юрій Гребенников і Кирило Горбенко, що представляють Миколаївський державний університет і Миколаївський інститут Одеського національного університету. Археологічні роботи ведуться по сьогодні.

Доктор історичних наук, професор Віктор Іванович Клочко у своєму висновку відзначає: «Городище Дикий Сад є єдиною збереженою в Україні археологічною пам'яткою — залишками чорноморського міста-порту часів легендарної Трої й самої Троянської війни». Він упевнений, що Дикий Сад може вважатися пам'яткою світової культурної спадщини.

Сезон розкопок у минулому році почався ще 2 квітня. Удалося розкопати тисячу квадратних метрів, знайти безліч цікавих екземплярів. Так, приміром, археологи виявили... ковзани. Ті самі, для ковзання по льоду. Зроблені вони з кісток коня й за допомогою отворів кріпляться до ноги. Щоправда, знайдені пристособи лише віддалено нагадують сучасні моделі, все-таки це щось середнє між ковзанами й лижами. Але сумнівів у їхньому призначенні не виникає. Археологи жартують, що тепер можна посперечатися з іншими країнами щодо того, де саме зародився хокей. Може, на берегах Інгулу й Південного Бугу?

Місто мертвих у місті живих

Раніше висунуті припущення вчених про те, що Дикий Сад — древнє місто, підтверджуються з кожним роком розкопок. Сьогодні можна з упевненістю сказати, що городище мало три складові. Перша — цитадель, обгороджена ровом.

— Ми довгий час не знали, що розкопуємо саме цитадель, — розповідає археолог Кирило Горбенко, — думали, маємо справу зі звичайними будівлями. Але коли в 2003 році натхнулися на рів і фундамент моста, висновок було зроблено єдиний: ми маємо справу з добре укріпленим городищем.

Оборонні споруди Дикого Саду, на думку фахівців, можна зіставити з фортифікацією острова Мала Хортиця (епоха пізньої бронзи). Така система штучної фортифікації на межі II—I тисячоріч до н. е. у цьому регіоні досліджується вперше. Лише через 500 років подібне будівництво почали вести греки в колоніях Північного Причорномор'я. На території цитаделі розкопано храмовий комплекс, ритуальний пандус, орієнтований на схід сонця, приміщення різної функціональної приналежності.

Друга група об'єктів — передмістя, тобто будівлі, які йдуть уздовж рову із зовнішнього боку. Третя частина — посад, розкопки якого почалися з позаминулого сезону. Але саме в минулому році досліджено більшу частину посаду. Імовірно, там проживало населення, що обслуговувало цитадель. Свідчення тому — 11 приміщень землянкового типу й велика міжжитлова територія, на якій виявлено ями. Тобто, у посаді були ремісничо-господарсько-складські об'єкти.

Великий інтерес для дослідників становлять ями в цих древніх «квартирах». Не всі з них можна класифікувати як господарські. Ті, що використовували як погріб, легко визначити — усередині вони обкладені камінням, на дні знаходять кераміку й кістки тварин. Друга ж група ям явно ритуального призначення.

До культової віднесли і яму, в якій виявили три черепи, чітко повернені за частинами світу — на схід, північ і південь. На дні ще однієї ями знайдено фалос, що свідчить про фалічний культ, не властивий цим місцям, а характерний в цей час тільки для Балканського регіону. Звідси висновок про те, що «гостями» Дикого Саду були вихідці з різних країн, які привносили сюди елементи своїх традицій і культу.

До тотемів, фетишів древніх людей належать і риби. За знайденими кістками можна зробити висновок про те, що водилися у водах Інгулу і Південного Бугу семиметрові(!) соми.

— Не дивно, — вважає Кирило Володимирович, — що в суто господарському комплексі посаду поряд з житловими приміщеннями зустрічаються культові. Життя древньої людини було пронизане культом, тому не можна й провести чітку лінію для відділення символічного й реального, культової частини від господарської.

Останні дослідження вчених підтверджують раніше висунуту версію: Дикий Сад не рядове поселення, а культурно-релігійний і торгово-економічний центр Східної Європи. Тут перетиналися торговельні шляхи з півночі на південь і зі сходу на захід, з Балкан, Малої Азії, Центральної Європи. Свідчень матеріальної культури тому безліч, виходячи з яких можна зробити висновок і про заняття ранніх кіммерійців. Це землеробство, скотарство, ткацтво, косторізне виробництво, торгівля й навіть ремонт кораблів.

Нині вчені схиляються до думки, що Дикий Сад був і політичним центром, який контролював досить велику територію, можливо, усього Південно-Західного Причорномор'я. Це ще не була держава в сьогоднішньому розумінні. Але зачатки державності, майнової й соціальної диференціації у наявності. На це вказують оборонні споруди, які хтось повинен був вирити, а хтось змусити когось працювати. Існування храмів свідчить про верству служителів культу, що сформувалася. Адже комусь потрібно було стежити за тим, щоб приносилися жертви. А відокремлення цитаделі від посаду говорить про наявність простого люду, плебеїв. Тобто йдеться про складне суспільство, яке впритул підійшло до створення державних структур.

І ще про один сенсаційний здогад. Учені вважають, що саме городище Дикий Сад згадує Гомер у своїй «Одіссеї»: «Там народ і місто людей кіммерійських, оповитий мороком й хмарами...» І це припущення знаходить непрямі підтвердження. З «Одіссеї» випливає, що греки знали про існування якоїсь території на півночі, яку називали царством мертвих, Аїдом: «...Стрімчак там видний і обидві під ним багатошумно зливаються ріки». Збігається поява ранньокіммерійського поселення й за часом з подіями у викладі Гомера. Трою зруйновано в кінці 13 століття до н. е., і Дикий Сад виникає в кінці 13 століття. Причому одне з міст зруйнованої Трої за своїм внутрішнім облаштуванням мало не «близнюк» нашого Дикого Саду. Звідси він і одержав свою другу назву — «степова Троя».

У музей чи в утиль?

А от чи не спіткає «степову Трою» доля Трої зруйнованої — питання, що має до археології досить опосередковане відношення. Скоріше, це питання нашої моральності, пам'яті й поваги до історичного минулого. І зовсім несподівано з'ясувалося, що ці якості мають ті, хто традиційно вважається супротивником збереження історичних місць — забудовники!

— Свого часу, — пояснює Кирило Горбенко, — міськвиконком незаконно виділив якійсь фірмі ділянку Дикого Саду під забудову. Земля довгий час переходила з рук у руки, поки не опинилася в нинішніх хазяїв. Вони, як і передбачено законодавством, перед початком будівництва зобов'язані були провести й профінансувати розкопки на даній території. Є відповідний договір, і фінансування справді здійснюється повною мірою. Більше того, керівник фірми-забудовника повністю підтримав нашу ідею музеєфікувати Дикий Сад. Із усієї пам'ятки, — продовжує Горбенко, — під музеєм буде тільки цитадель, тобто те, що більш ілюстративне. Це храми, рів, пандус, кам'яні підмурки стін і їхнє облицювання. Посад нема сенсу зберігати, а експонати, знайдені там, буде просто передано до музею.

Уже досягнуто усні домовленості з будівельниками, і після завершення розкопок у наступному році може набути чинності новий договір про фінансування забудовником музеєфікації пам'ятки.

Таким чином, у Миколаєва з'явиться чудовий шанс відкрити музей просто неба з експонатами й будівлями трьохтисячолітньої давності. А це дасть змогу створити інфраструктуру біля музею, залучити інвестиції і, зрештою, одержати привабливий туристичний об'єкт.

І, що не менш важливо, музей пропонують побудувати зовсім безплатно!

Але для того, щоб створити музей, домовленості двох сторін недостатньо. Виникає безліч супутніх питань, які й стають головним каменем спотикання. Необхідно визначити статус музею, умови його фінансування, підпорядкованість, затвердити штат, статут, закріпити землю тощо. І на цьому етапі зусиль археологів недостатньо, тут повинні втрутитися державні структури — міськвиконком або облдержадміністрація.

А втручатися треба негайно. Річ у тім, що ділянку, на якій розташована цитадель, уже запримітили хваткі бізнесмени. І немає ніякої впевненості, що ці впливові особи не «проведуть» через сесію міськради рішення про виділення їм саме цієї земельної ділянки. Саме час згадати Цицерона, що дуже актуальний сьогодні: «Немає святині, на яку не можна було б зазіхнути, немає фортеці, якою не можна було б оволодіти за гроші».

От і виходить, що унікальна пам'ятка залишається нею тільки в захоплених відгуках учених. Та ще іноземці дуже дивуються, коли приходять сюди на екскурсії: «У нас за це гроші беруть».

Поки що влада не квапиться визначити долю Дикого Саду, сам він потребує захисту. Сьогодні пам'ятку облюбували місцеві «охоронці чистоти» — розкопки перетворюють на смітник. Сюди везуть машинами будівельне сміття й носять відрами побутові відходи. Крім самих археологів ніхто із цим злом не бореться. Територія ж бо не охороняється, і статусу в Дикого Саду немає.

Невже «дикістю» своєю запам'ятаємося ми нащадкам?

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

На знімках: археологи, в центрі — Кирило Горбенко; керамічна ваза.

Фото автора.

БАЛАНС ТИЖНЯ

Дива українського прориву

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Щоправда, є надія: паличкою-виручалочкою, здатною врятувати макроекономічні показники, може стати майбутній щедрий врожай сільгоспкультур. Адже побороти злет цін на газ або нафтопродукти уряду не під силу. А наростуть дешеві продукти харчування, то й інфляція буде не такою галопуючою. Тільки де їх взяти дешеві, якщо солярка вже більш як долар за літр?

Зате минулого тижня Кабінет Міністрів затвердив чудодійну програму «Український прорив: для людей, а не для політиків». Чудодійну, тому що на ста сторінках у райдужних тонах описано світле майбутнє, куди нас усіх збираються вести. Тільки не зовсім зрозуміло, як туди дійти. Ні тобі шляхів руху, ні чітких дат — коли ми доплентаємося з пункту «А» в пункт «В». Незрозуміло, за які такі кошти, бюджетні або ще які, добиратимемося. А якщо заведуть не туди — хто відповідатиме? Самі загальні слова. Взяти хоча б це: слід «здійснити перегляд пільг, надання яких необґрунтоване». Це як? Або: «...освіта забезпечить кожній дитині володіння українською мовою й вивчення народних традицій». З таким успіхом можна запланувати виростити десяток нобелівських лауреатів. Такі програми й колись не вирізнялися особливим інтелектуальним наповненням. Тільки раніше хоча б ставили конкретні завдання. Інша річ, як ці напрацювання виконували. Але тут зовсім уже суцільні декларації. А ще в мене запитання. Попередній уряд затвердив програму розвитку українського села до 2015 року. Та хіба тільки її! На державному рівні ухвалено десятки програм і концепцій. Чи виконуватимуть їх? А то таке враження, що до приходу нового уряду життя в країні й не починалося.

Ще одне диво, яке сталося минулого тижня: уряд нарешті спробував упорядкувати виплати боргів вкладникам Ощадбанку. Тепер гроші видають у понеділок, вівторок і середу, а в четвер, п'ятницю й суботу приймають заяви громадян для внесення до реєстру. Крім того, вкладникам-пенсіонерам мають намір організувати силами «Укрпошти» доставку належної 1000 гривень прямо додому. Напевно, до кожного листоноші тепер слід приставляти по міліціонерові. Хоча, якщо це не порожні обіцянки — спасибі від імені пенсіонерів: хоч комусь не доведеться нудитися в чергах. А ще вималювалася грошова складова чарівних виплат вкладникам: затверджено список підприємств, що підлягають приватизації, серед яких «Укртелеком» і Одеський припортовий. Багато з них підуть з молотка вже в першому кварталі. Виникає запитання: збиткові — зрозуміло, але навіщо прибутково працюючі підприємства віддавати в приватні руки? Не інакше роздаватимуть своїм. Адже Одеський припортовий щорічно приносить у бюджет мільйони гривень. І Президент Ющенко не так давно висловлювався проти приватизації цього заводу. Але, мабуть, тепер інші завдання. До речі, сам Віктор Андрійович учергове став провісником. Він раз у двадцятий проголосив, що ми готові вступити до СОТ. Тепер прогнозує, що це відбудеться в лютому. Минулого тижня в ролі Копперфілда виступив і міністр транспорту та зв'язку Йосип Вінський. Після нашої критики з приводу того, що вартість проїзду на залізниці дедалі зростає, а гроші — як у прірву, оскільки сервіс залишається на тому самому рівні, він заявив, що цього року не планується підвищення тарифів на пасажирські перевезення.

Подивимося...

Галина КВІТКА.

Розміри соціальної допомоги інвалідам

ЗБІЛЬШЕННЯ ВИПЛАТ

Чула у новинах, що виплата державної соціальної допомоги інвалідам з дитинства та дітям–інвалідам з початку 2008 року значно збільшилася. А скажіть, будь ласка, які розміри цієї допомоги?

Тетяна ШЕВЧЕНКО.

Дніпропетровськ.

Розміри державної соціальної допомоги протягом року змінюватимуться таким чином:

1. Інвалідам з дитинства I групи з надбавкою на догляд (100% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 50% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність) у січні—березні — 705 гривень, квітень—червень — 721,50, липень—вересень — 723, жовтень—грудень — 747 гривень.

2. Інвалідам з дитинства II групи (80% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність) у січні—березні — 376 гривень, квітень—червень — 384,8, липень—вересень — 385, 6, жовтень—грудень — 398,40 гривні.

3. Одиноким інвалідам з дитинства II групи, які за висновком медико-соціальної експертної комісії потребують постійного стороннього догляду, з надбавкою на догляд (80% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 15% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність) у січні—березні — 446,5 гривні, квітень—червень — 456,95, липень—вересень — 457,9, жовтень—грудень — 473,10 гривні.

4. Інвалідам з дитинства III групи (60% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність) у січні—березні — 282 гривні, квітень—червень — 288,6, липень—вересень — 289,20, жовтень—грудень — 298,80 гривні.

5. **Одиноким інвалідам з дитинства III групи, які за висновком медико-соціальної експертної комісії потребують постійного стороннього догляду, з надбавкою на догляд** (60% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 15% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність) у січні—березні — 352,5 гривні, квітень—червень — 360,75, липень—вересень — 361,5, жовтень—грудень — 373,5 гривні.

6. На дітей-інвалідів від 0 до 18 років (70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність) у січні—березні — 329 гривень, квітень—червень — 336,70, липень—вересень — 337,40, жовтень—грудень — 348,60 гривні.

7. На дітей-інвалідів до 6 років з надбавкою на догляд (70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 50% прожиткового мінімуму для дітей віком до 6 років) у січні—березні — 592 гривні, квітень—червень — 605,7, липень—вересень — 607,4, жовтень—грудень — 627,1 гривні.

8. На дітей-інвалідів від 6 до 18 років з надбавкою на догляд (70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 50% прожиткового мінімуму для дітей віком від 6 до 18 років) у січні—березні — 660,50 гривні, квітень—червень — 675,7, липень—вересень — 677,4, жовтень—грудень — 699,10 гривні.

9. На дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою від 0 до 18 років (70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 50% розміру допомоги для дітей-інвалідів) у січні—березні — 493,5 гривні, квітень—червень — 505,05, липень—вересень — 506,10, жовтень—грудень — 522,9 гривні.

10. На дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою, до 6 років з надбавкою на догляд (70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 50% розміру допомоги для дітей-інвалідів, + 50% прожиткового мінімуму для дітей віком до 6 років) у січні—березні — 756,5 гривні, квітень—червень — 774,05, липень—вересень — 776,10, жовтень—грудень — 801,4 гривні.

11. На дітей-інвалідів, захворювання яких пов'язане з Чорнобильською катастрофою, від 6 до 18 років з надбавкою на догляд (70% прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність, + 50% розміру допомоги для дітей-інвалідів, + 50% прожиткового мінімуму для дітей віком від 6 до 18 років) у січні—березні — 825 гривень, квітень—червень — 844,05, липень—вересень — 846,10, жовтень—грудень — 873,4 гривні.

Розрахунки виконано, виходячи з прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність: 1 січня — 470; 1 квітня — 481; 1 липня — 482; 1 жовтня — 498. Для дітей до 6 років: 1 січня — 526; 1 квітня — 538; 1 липня — 540; 1 жовтня — 557. Для дітей від 6 до 18 років: 1 січня — 663; 1 квітня — 678; 1 липня — 680; 1 жовтня — 701.

Інформація надана Міністерством праці та соціальної політики України.

Якщо залишилися без роботи

Минулого року я залишився без роботи. Хочу стати на облік до центру зайнятості, і тому мене цікавлять виплати з безробіття. Які умови та тривалість цієї допомоги? Коли вона виплачується?

Сергій КРУГЛИХ.

Київська область.

Відповідає заступник начальника інспекції з контролю за додержанням законодавства про зайнятість населення Державного центру зайнятості Міністерства праці та соціальної політики України Ілля ДОВЖЕНКО:

— Умови та тривалість виплати допомоги з безробіття, а також розмір допомоги з безробіття визначено Законом України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття» (від 02.03.2000 р. № 1533-III, набув чинності з 01.01.2001 р.).

Статтями 22 і 23 закону встановлено, що зараховані особи, визнані у встановленому порядку безробітними, які протягом 12 місяців, що передували початку безробіття, працювали на умовах повного або неповного робочого дня (тижня) не менше 26 календарних тижнів та сплачували страхові внески, мають право на допомогу з безробіття залежно від страхового стажу.

Розмір допомоги з безробіття таким особам визначається у відсотках до їх середньої заробітної плати (доходу), залежно від страхового стажу.

Особи, визнані в установленому порядку безробітними, які протягом 12 місяців, що передували початку безробіття, працювали менше 26 календарних тижнів, а також особи, які бажають відновити трудову діяльність після тривалої (більше 6 місяців) перерви, та застраховані особи, звільнені з останнього місця роботи з підстав, передбачених статтею 37, пунктами 3, 4, 7, 8 статті 40, статтями 41 і 45 Кодексу законів про працю України, мають право на допомогу з безробіття без урахування страхового стажу.

Розмір допомоги даним особам визначається відповідно до чинного законодавства.

Допомога з безробіття виплачується з 8-го дня після реєстрації застрахованої особи в установленому порядку в державній службі зайнятості.

Загальна тривалість виплати допомоги з безробіття не може перевищувати 360 календарних днів протягом двох років.

Для осіб передпенсійного віку (за 2 роки до настання права на пенсію) тривалість виплати допомоги з безробіття не може перевищувати 720 календарних днів.

Водночас частиною 3 статті 23 закону визначено, що тривалість виплати допомоги з безробіття особам, які звільнилися з останнього місця роботи з власним бажанням без поважних причин, скорочується на 90 календарних днів, тобто виплата починається з 91-го календарного дня після її призначення.

Сину перестали платити

Наша сім'я проживає у Чорнобильській зоні 3 категорії. У мене 12 дітей. Троє з них навчаються в училищах. І одному сину перестали виплачувати стипендію. Йому 27 жовтня минулого року виповнилося 18 років. Мені пояснили, що платити не будуть, бо він уже на третьому курсі. Абсолютно не бачу логіки в їх словах, проте факт залишився фактом: стипендії немає. Допоможіть мені, будь ласка, розібратися з цим питанням.

Тетяна ПРИСЯЖНЮК.

Половлі Володимирецького району Рівненської області.

Відповідає директор Департаменту соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи, Міністерства праці та соціальної політики України М. УРУПА:

— Студентам із числа потерпілих від Чорнобильської катастрофи, віднесеним до 3 категорії, відповідно до пункту 6 статті 22 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», гарантується виплата стипендії, підвищеної на 100 відсотків, незалежно від місця навчання на території України.

Чинним законодавством не передбачено виплату підвищеної стипендії учням професійно-технічних закладів освіти із числа потерпілих від Чорнобильської катастрофи, які мають дорослі посвідчення 3 категорії.

Враховуючи вищезазначене та інформацію, яка міститься у зверненні, син Тетяни Юхимівни, маючи дитяче посвідчення потерпілого від Чорнобильської катастрофи та будучи учнем професійного училища, мав право на отримання підвищеної на 100 відсотків стипендії до досягнення повноліття.

Для довідки. Відповідно до частини 4 статті 30 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» дітям, які після досягнення повноліття мають підстави для встановлення категорії 2 або 3 потерпілих від наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, до досягнення повноліття, крім компенсацій та пільг, зазначених у частині першій цієї статті, надаються пільги, передбачені пунктами 2, 4 і 5 частини третьої цієї статті. Йдеться про пільги дітям (пункт 4 частини третьої статті 30) щодо вступу поза конкурсом до державних вищих закладів освіти, професійно-технічних закладів освіти та на курси для професійного навчання з обов'язковим наданням гуртожитку на час навчання для тих, хто не має житла, і гарантованою виплатою підвищеної на 100 відсотків стипендії, незалежно від місця навчання на території України.

Щоб підтвердити час навчання

Розкажіть, будь ласка, який порядок зарахування до страхового стажу періоду навчання в ремісничому училищі?

Валентина ЮРЧЕНКО.

Маріуполь Донецької області.

Відповідає заступник голови правління Пенсійного фонду України Валентина НИКИТЕНКО:

— Відповідно до Порядку підтвердження наявного трудового стажу для призначення пенсій за відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12.08.1993 р. № 637, час навчання у вищих навчальних, професійних навчально-виховних закладах, навчальних закладах підвищення кваліфікації та перепідготовки кадрів, в аспірантурі, докторантурі і клінічній ординатурі підтверджується дипломами, посвідченнями, свідоцтвами та іншими документами, що містять відомості про періоди навчання.

За відсутності в документах таких відомостей для підтвердження часу навчання приймаються довідки про тривалість навчання в навчальному закладі у відповідні роки за умови, що в документах є дані про закінчення повного навчального періоду або окремих його етапів.

ЗАСПІВАЙМО!

Молитва за Україну

Доброго дня, «Голосе України»! Опублікуйте, будь ласка, повний текст «Молитви за Україну» та вкажіть, хто автор слів і музики.

Зіновій ПОЛІЩУК.

Дніпропетровськ.

Слова Олександра Кониського, музика Миколи Лисенка.

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни.
Всі свої ласки, щедроти
Ти на люд наш зверни.

Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світа!
Щастя дай, Боже, народу
На многая, многая літа!

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни,
Волі і світла промінням
Ти її осіни.

Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти!
В чистій любові до краю
Ти нас, Боже, зрости.

Гніздо з підігрівом

Коли на димарі двоповерхового житлового будинку, що на вулиці Забрама в місті Дубно, лелеки звили гніздо, думки тутешніх мешканців розділилися. Хтось пропонував перенести його в інше місце, а хтось посилався на народне повір'я: мовляв, не на щастя руйнувати пташину обитель, та й з настанням холодів птахи самі покинуть її.

Але один лелека все-таки залишився вдома. Припускають, що він поранений і не має вдосталь сил, щоб долетіти до теплих країв. Є й інша версія: гніздо на димарі — це гніздо з підігрівом, тому й не спокусився бузько на вирій.

Євген ЦИМБАЛЮК,
Олександра ЮРКОВА.

Рівненська область.

На знімку: тепле гніздо на будинку по вулиці Забрама в Дубно не порожнє навіть узимку.

Фото Євгена ЦИМБАЛЮКА.

Харківський юрист поліз у пляшку і... створив унікальну колекцію

СВІТ ЗАХОПЛЕНЬ

Єдину в Україні колекцію пляшок, у якій понад п'ятсот екземплярів, зібрав харків'янин Володимир Коваль. Вік експонатів — від першого сторіччя нашої ери до дев'ятнадцятого. Перша знахідка на початку дев'яностих, що започаткувала колекцію, була саме харківського походження.

Відтоді колекціонер не тільки поповнив зібрання до рекордної величини, а й сам став професіональним цінителем старовини. Пляшки дарували друзі і знайомі, привозили із-за кордону, знаючи про захоплення свого товариша. Багато які з них привезено з археологічних розкопок, у котрих професійний юрист брав участь особисто. Особлива гордість — посудина періоду Київської Русі. Колекціонер каже, що жінки того часу могли використовувати її як місткість для спеціальних олій і пахощів. Він стверджує, що зібрання йому дороге насамперед тому, що це частина культури цивілізації, яка збереглася до наших днів.

Про унікальність колекції Володимира Коваля говорять і професійні історики, вважаючи її своєрідним економічним путівником у відносинах Слобідської України з іншими регіонами країни та світу. Колекція Володимира Коваля цікава тим, що він збирає матеріали, пов'язані лише з нашою територією. І показує розвиток вітчизняної склоробної промисловості.

Згодом, каже Володимир Коваль, він напише книгу про свою колекцію — з науковими викладками та історичними коментарями. А поки що жартома ділиться маленькими відкриттями: з'ясувалося, що в давні часи виробники пляшок хитрували. Робили їх так, щоб за об'ємом вони здавалися більшими, ніж були насправді.

Микола КОСИЙ.

Чи то примари, чи здалося...

ЛЕГЕНДИ ЗЕМЛІ НАШОЇ

Кожен древній замок має свою легенду. Бо що то за фортеця без привидів чи інших загадкових істот, які блукають ночами?
Ужгородський замок має навіть кілька легенд. Їх добре знає етнограф Закарпатського краєзнавчого музею Ілля Грибанич. Дві з них — про привид дівчини, що з'являється тут зоряними ночами.

...Один із володарів замку мав доньку — таку красуню, що слава про її вроду сягала далеких країв. Якось до замку навідався один воєвода, але з чорними замислами. Щоб завоювати фортецю, він хотів вивідати, як охороняється укріплення, де знаходяться потаємні ходи тощо. Воєвода познайомився з донькою володаря, а та, закохавшись у нього, все й розповіла. Батько дізнався про цю зраду й звелів замурувати дівчину в стіні замку живцем. Відтоді опівночі вона виходить у білій сукні зі своєї в'язниці й із плачем блукає коридорами фортечного палацу, галереями та бастіонами аж до третіх півнів. А на світанку знову повертається назад.

Інша інтерпретація цієї легенди така.

У замку є численні потаємні ходи, один з яких з'єднував фортецю із зовнішнім світом. Про його існування знала тільки сім'я феодала. Розголошення цієї таємниці каралося смертною карою. Дочка володаря замку закохалася в його слугу, а той утік до бунтівників. Щоб мати змогу зустрічатися з коханим, вона хотіла скористатися цим потаємним ходом. Дівчина не знала, що батько відтоді, як слуга втік із фортеці, наказав варті пильно стежити за кожним її кроком. І як тільки юнка спробувала відчинити замасковані двері підземного ходу, її схопила сторожа. Юнак чекав дівчину під розлогим дубом у призамковому лісі. Та раптом на нього накинулася озброєна охорона, скрутила руки й потягла в фортецю. Там, на очах дівчини, хлопця стратили, а нещасну батько наказав замурувати в стіні. От і блукає ночами її тінь у вигляді білої хмаринки, прагнучи зустрітися з коханим.

— Є розповіді про примар, котрі з'являються й поза межами замку, на старому кладовищі, що розташоване на території музею народної архітектури, — каже Ілля Грибанич. — Їх бачив серед ночі кочегар, який працював тут у сімдесяті роки. Підкинувши у вогонь дров та вугілля, він вирішив перепочити. Аж раптом помітив на трубі чоловіка в чорному. Тут же до невідомого підійшла дівчина в старовинному одязі, і пара почала обніматися. Кочегар кинув у них гумовим скатом. Тієї ж миті у приміщенні почали літати дрова, інші речі. Кочегар вибіг на подвір'я й покликав охоронців. Ті прийшли подивитися, що ж там коїться. І справді: все було розкидано. Дочекавшись ранку, кочегар одразу написав заяву про звільнення з роботи.

Через кілька років один із охоронців музею почув десь опівночі тихі кроки. Він вийшов із приміщення й побачив неподалік від дерев'яного моста, що веде до головного в'їзду в замок, прозору хмаринку, яка контурами нагадувала жіночу постать. Хмаринка важко зітхала. Розповів про побачене колегам. Ті пішли до мосту, але примара вже зникла. Жінку, яка сиділа на пні й розчісувала довге волосся, бачив ще один охоронець музею. Коли підійшов ближче, помітив, що вона зовсім прозора.

Усі примари, як правило, з'являлися опівночі.

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ХОЧЕТЕ ВІРТЕ — ХОЧЕТЕ ПЕРЕВІРТЕ

Мозок складається з води?

1. У людини менше м'язів, ніж у гусениці.
2. Найвищі у світі показники IQ за стандартними тестами належать двом жінкам.
3. Більшість людей втрачають 50 % смакових відчуттів до 60 років.
4. Зуб — єдина частина людини, позбавлена здатності самовідновлюватися.
5. Мозок на 80 % складається з води.
6. На тілі однієї людини живе більше живих організмів, ніж людей на Землі.
7. Одна волосина може витримати вагу в 3 кг.
8. Середня людська голова важить 3,6 кг.

ВПРАВИ ДЛЯ РОЗУМУ

	4		8		2		3	
3		1					2	
	7		3		1			4
5		9		7		4		
	3		6		9		1	
7				2		3		6
	2		9			1		
1		5		4				3
			7		8		4	

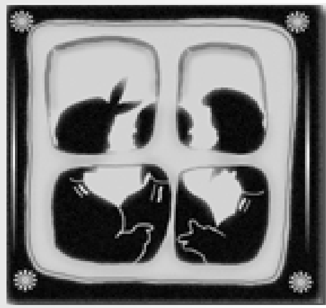
СУДОКУ — це японська головоломка. Мета судоку — заповнити вільні клітини, використовуючи цифри від одного до дев'яти за такими правилами:

1) Цифра може з'явитися в рядку лише один раз.
2) Цифра може з'явитися лише один раз у стовпчику.
3) Цифра може з'явитися лише один раз у виділеному квадраті 3х3.

Склав Іван ОКОВИТИЙ.

Відповідь

9	4	6	8	5	2	7	3	1
3	5	1	4	6	7	8	2	9
8	7	2	3	9	1	6	5	4
5	6	9	1	7	3	4	8	2
2	3	4	6	8	9	5	1	7
7	1	8	5	2	4	3	9	6
4	2	7	9	3	5	1	6	8
1	8	5	2	4	6	9	7	3
6	9	3	7	1	8	2	4	5

МІЖ НИМИ, ТВАРИНАМИ

Тигриця закохалася в лева

Четверо лігренят — плоди кохання лева й тигриці — народилося в одному з парків дикої природи острова Хайнань на півдні Китаю. І тепер кількість лігрів, що населяють парк, досягла рекордних 10 особин.

Розведення нового виду тварин — лігрів (потомства левасамця й тигриці-самиці) — почалося ще в 2004 році. Майбутніми батьками стали 3-річний африканський лев Сяоерхей і 4-річна маньчжурська тигриця Хуаньхуань. Первісток народився в них у червні того ж року, але прожив лише 50 годин. А перші двійнята-лігренята, яких назвали Пінпін і Аньань, з'явилися на світ у травні 2005 року і досі радують відвідувачів парку.

Дорослий лігр схожий на велетенського лева з «розмитими» тигровими смугами на шкурі. Його самці подібні до левів, можуть мати гриву, але, на відміну від царя звірів, уміють і люблять плавати. А самиці лігрів здатні давати потомство, що загалом нехарактерно для гібридів. Крім лігра, науці також відомий тиглон (або тигролев) — гібрид тигра-самця і левицісамиці.

Ольга ТАНАСІЙЧУК.

Пекін.

А ЩЕ БУВ ВИПАДОК

Добра справа

Знайшов якось я на тротуарі біля залізничного вокзалу гаманець. Роззирнувся, розпитав перехожих — господаря не виявилося. Розкрив: там лежали дрібні гроші та посвідчення водія, оформлене на Ю. Смірнова.

Бог з ними, з тими копійками, подумав я, а от права — то справа серйозна. Як же тепер Смірнов без них буде... Щоб їх поновити, потрібно витратити чимало грошей, нервів та часу. Шкода мені стало Смірнова. Через різні служби, правдами та неправдами я таки його розшукав. Повірте, у мегаполісі це не так уже й легко зробити.

Про зустріч домовилися по телефону. Зі своєю знахідкою приходжу на призначене місце. Чекаю, сподіваючись на вдячність та неабияку справедливу винагороду. Приїжджає Смірнов, а разом із ним міліціянти. Я ж, задоволений собою, віддаю гаманець. Господар його ретельно передивляється, кладе водійське посвідчення до кишені і, не без іронії, запитує, де поділися три штуки баксів, котрі були в гаманці.

Далі сценарій розгортається так: Смірнов жваво пояснює працівникам міліції, що я той чоловік, котрий у нього спер гаманець із баксами, погрожував йому, шантажував, та ще й вимагав винагороду за документи. І він погодиться забрати свою заяву з їхньої дільниці та не доводити справу до суду лише тоді, коли я поверну три тисячі доларів.

Мене забирають у відділення міліції, де я цілих шість годин пояснюю, що «не верблюд». А вже пізно ввечері, під розписку про невиїзд, з обов'язковою умовою прибути завтра для проведення слідства, мене відпускають додому...

Василь КЛАПІЙ.

Кирнасівка Тульчинського району Вінницької області.

І носа утруть столичним халтурникам

«Ви хочете одержати якісний об'єкт у мінімальні терміни? Не зв'язуйтеся з київськими будівельниками, які, здебільшого, жирують на обсягах. Знайдіть будівельну фірму на периферії, де ще збереглися справжні професіонали, котрі працюють чесно, надійно, за новітніми технологіями».

(Із підслуханого в столиці).

ВІТЧИЗНЯНИЙ СТИЛЬ

Я поставив собі за мету знайти таку організацію на малій батьківщині, в аграрній Запорізькій області. І знайшов... у селищі Приазовське. Вже уявляю єхидні обличчя хом невірних: як степовики, які десятиліттями будували у селах свинарники, можуть скласти конкуренцію прославленим «будам» Києва? По-перше, не тільки свинарники, а по-друге — це вчорашній день. Сучасне ЗАТ «Приазовський райагробуд» (РАБ) кардинально відрізняється від міжколгоспної будівельної організації зразка 1957-го, коли її було створено. Від минулого в акціонерного товариства залишився, щоправда, один анахронізм — у назві. Погодьмося, бренд «райагробуд» мало вражає партнерів. Утім, хто сказав, що вино в старих бурдюках не може бути молодим і хмільним?

Іван Демидовський (другий зліва) вручає символічний ключ від корпусу № 2 пансіонату «Металург» Віталію Сацькому.

У степу стало тісно

Того, хто вперше потрапив на територію ЗАТ, «п'янить», передусім, «зміст» підприємства. Його офіс, приведений до столичних стандартів і за якістю ремонту, і за комп'ютерною насиченістю; цехи та майстерні з унікальним обладнанням; парк оновленої техніки. Тут, як у військовій частині, що здатна зберегти боєздатність у надзвичайній ситуації: свої тепло-і електропостачання, водонапірна башта, нафтобаза, кузня, бетонний вузол, слюсарна і столярна майстерні, гараж. Одне слово, степовики впровадили замкнений цикл виробництва, яким не можуть похвалитися багато будівельників і обласних центрів. Не випадково ЗАТ «Приазовський райагробуд» визнано провідним у галузі країни. То чому б йому не потіснити окремих столичних халтурників? Благо, семирічна співпраця з велетнем ВАТ «Запоріжсталь», якому приазовці збудували і реконструювали 29 значимих об'єктів, якнайкраще характеризує колектив із глибинки.

— Приазовські будівельники завжди відрізнялися своєю відповідальністю, порядністю, їм можна довіряти,— зазначає голова правління меткомбінату «Запоріжсталь» Герой України Віталій Сацький.

Мені вдалося побувати на дітищах агробудівців. У пансіонаті «Металург» (с. Новокостянтинівка), скажімо, побачене вразило не тільки масштабністю зведеного містечка з розгалуженою інфраструктурою, а й рівнем соціального захисту сталеварів. Для них у Степанівці приазовці побудували рибцех, холодильник, підсобні приміщення. На самому металургійному комбінаті успішно працюють промислові та соціальні об'єкти.

— Я пишаюся тим, що до ювілею «Запоріжсталі» саме наш «Райагробуд» реконструював центральний офіс і Будинок культури металургів. У Запоріжжі багато будорганізацій, але працювали там наші фахівці екстракласу, — ділиться і нині авторитетний колишній керівник Приазовського району Микола Калаянов.

НАША ДОВІДКА

За 50 років діяльності «Приазовський райагробуд» увів в експлуатацію 607 об'єктів промислового і соціально-культурного призначення. Практично в кожному селі стоять добротні школи, дитсадки, БК, лікарні, житлові будинки, пождепо, магазини, збудовані на всі руки майстрами.

Сьогодні могутня матеріально-технічна база, вищий «пілотаж» будівельників дають змогу брати об'єкти максимальної складності — від міні-зоопарків і торговельно-розважальних комплексів до заводу. «Приазовський РАБ» виконує майже 75 (!) відсотків обсягів будівельно-монтажних робіт облагробуду (10 організацій, що вижили із 30). ЗАТ є основним джерелом поповнення районного бюджету. Воно одне з небагатьох має сертифікат на систему управління якістю ДСТУ ISO 9001 — 2001, що, можливо, особливо привабливо для вітчизняного інвестора. Мета колективу — отримання міжнародного сертифіката.

Феномен приазовців

«У чому він?» — допитуються не тільки земляки. — Як у степу зуміло розквітнути підприємство, що стояло «над пропастью во ржи»?

Нещодавно шанований ветеран райсільгосптехніки не стримав емоцій на зустрічі з земляками: мовляв, добре хвалитися тим, хто прийшов на готовеньке, адже РАБ

успадкував від міжколгоспбуду міцну виробничу базу.

Не в цьому феномен будівельників: непогана база була й у райсільгосптехніки. Де вона, ау-у-у?!

Винятковість будорганізації, гадаю, у її непересічному керівникові, який зберіг не тільки приміщення і техніку, кістяк колективу, а й істотно примножив успадковане. Це небагатьом керівникам удалося в пострадянський період. Більшість невдах-керівників успішно ловили рибку в каламутній воді, наживаючи первісний капітал.

А Іван Дем'янович Демидовський, генеральний директор РАБ, заслужений будівельник України, між іншим, почав керувати лежачим підприємством... зі скандалу. Він оголосив підлеглим: котельню і відомче житло ми відремонтуємо і передамо на баланс селищної ради. Безплатно. Уявіть обличчя здивованих ітеерівців, будівельників, водіїв, столярів, бетонників. Це сьогодні Віктор Овдієнко, головний механік, каже: «Наш директор крокує набагато попереду колег, і думками, і справами. Завдяки йому все збереглося і розвивається».

А тоді, 20 років тому, «комуналка», немов якір, тягла РАБ на дно. Тільки позбувшись її, можна було сподіватися на успішне «випливання».

Життя підтвердило: капітан ох як мав рацію. Кілька років підприємство трималося на плаву, маючи генератора ідей, менеджера й економіста, бухгалтера й обліковця в одній особі Демидовського.

— І все-таки доля знову нас випробувала, у 1995-му, — згадує Іван Дем'янович. — Це був найтяжчий період для підприємства. Кілька років працювали на межі банкрутства. Робили все можливе, щоб вижити: будували житло й об'єкти соцкультпобуту, шукали інвесторів за кордоном...

Тоді жартували, що Дем'янович хоче переселити в Приазовське всіх магаданців. І переселив би чимало, якщо серйозно, якби український парламент не ухвалив закон, що не сприяв, м'яко кажучи, поверненню українців на Батьківщину.

Проект був привабливим: жителі півночі інвестують будівництво житла, РАБ вирішує свої проблеми. Три будинки вдалося здати, тим самим знявши квартирне питання з порядку денного не тільки РАБ. Заодно вирвалися з боргової ями. А то вже несила стало спілкуватися з підлеглими. Одні мовчки йшли на кращі хліба (потім, щоправда, поверталися), багато хто із тих, що залишилися, голосно нарікали і вперто домагалися розпродажу всього і вся, тільки б на зарплату «заробити». Битий життям директор тиску не піддався. Розумів: потрібно виждати. Можна тупцювати на місці, бути в боргах, як у реп'ях, але в жодному разі не зупинятися. Працювати на шкоду, але працювати. Відновити будорганізацію, що втратила базу і кадри, неможливо, це до смерті подібно.

Кістяк вірив директору і допоміг відстояти його позицію. А потім з'явився Віталій Сацький, талановитий стратег, який ніколи не економить на соціальній сфері... Пізніше замовлення надійшли з Мелітополя та інших міст.

Сьогодні політична обстановка пожвавилася, є шанс у приазовців бути затребуваними й у столиці. Принаймні тут знають, що РАБ — це якість, надійність, чітко організоване виробництво.

НАША ДОВІДКА

Райагробуд — це 22 транспортні одиниці; 23 — кранів, бульдозерів, екскаваторів, навантажувачів і повний набір допоміжних служб. РАБ — це 230 професіоналів, готових щорічно освоювати більш як 100 мільйонів гривень, виконуючи усі види будівельно-монтажних робіт і виготовляючи будматеріали і конструкції.

Стимули від керманича

Давно помітив: людина найчастіше вибирає вид спорту під свій характер. Іван Демидовський, за вдачею гнучкий, але цілеспрямований і стратег, з юності захоплюється гімнастикою і бігом на далекі дистанції. Він не любить штиль і ніколи не чекає біля моря погоди. Він її сам робить.

Ще в 1974-му, закінчивши Полтавський будівельний інститут, молодий фахівець виявив свою неспокійну вдачу в Куйбишевому, Чернігівці, особливо — в Токмаці, де довелося створювати підприємство з нуля.

Потім за туманом і запахом тундри Дем'янович помчав на Чукотку, очоливши там будівельно-монтажне управління. Ось де «обростав» авторитетом, мудрістю і досвідом, які застосував після повернення в Приазовське. Кооперативи, госпрозрахункові моделі, самооплатність, передача «комуналки» органам влади — все це він спробував на мисі Шмідта.

На рідній землі його ноу-хау важко приживалися. Що враз припало до душі трудягам — то це соціальна політика Демидовського. Поки можновладці шукають шляхи вилучення в громадян зароблених десятиліттями пільг, керманич РАБ впроваджує дедалі нові стимули для своїх працівників.

Першим, мабуть, найбільш шокуючим, стала доплата до пенсій будівельників. Другий — альтернативне державному страхування кращих працівників. Третій — навчання випускників місцевої школи у вузах за рахунок підприємства. Четвертий — забезпечення житлом молодих фахівців. П'ятий, шостий... А для всіх дітей колег — оздоровлення на власній морській базі; матеріальна підтримка і до свят подарунки ветеранам та й не тільки.

Середня зарплата в агробуді — близько тисячі гривень. А те, що всі трудяться в комфортних умовах, забезпечені всім необхідним — чи це не турбота ЗАТ про свій головний потенціал?! Не випадково акціонерне товариство (читай: Демидовський) давно визнано кращим роботодавцем, кращим платником податків, кращим підприємством.

Така організація, звісно, може дозволити собі благодійну допомогу місцевому училищу, школам, бібліотекам, церквам, дітям і ветеранам.

Чи варто дивуватися, що в організації працювали і працюють десятки сімейних династій, зокрема, Жмаєви, Супруни, Демчани, Бедюхи, Гуртові, Михеєві. Фактично все трудове життя віддали організації, крім названих, Шулещенко, Пендюр, Собченко, Халіпська, Кирчев, Морозов, Тапехін, Хінєв, Стаюльський, Майстренко, Гладкий та багато інших.

Гендиректор завжди тепло відгукується про своїх однодумців, дякує за сумлінну працю.

— За піввіку змінилося кілька поколінь робітників, інженерів, керівників, але незмінними залишилися найвищий професіоналізм, уміння не відступати перед труднощами, чудова якість і продуктивність, — каже Іван Дем'янович. — Саме завдяки цьому ми з упевненістю дивимося в майбутнє, віримо в зміцнення держави і будівельної галузі.

Іван ІЛЛЯШ.

Приазовське
Запорізької області.

Фото автора і з архіву «Голосу України».

ДУМКИ ВГОЛОС

— Усі розуміють: сила країни — в могутніх регіонах, — каже про наболіле Іван Дем'янович. — А коли ці регіони треба підтримати — куди й дівається патріотичний «нарив». Ось у нашому районі кілька років намагаються відкрити ГЗК біля Мар'янівки і Новоспаського. Дякувати б інвесторам, готовим змінити край на краще, підняти з колін село. Адже збагачувальний комбінат — це залізниця й асфальтована дорога, це газ і вода, нові селища з інфраструктурою, це сім тисяч робочих місць, зрештою. Ні, знаходяться «доброзичливці», котрі всіляко перешкоджають проекту...

Нині всі скаржаться на підвищення цін на енергоносії. Це неминуче, але ще вчора треба було створити державну програму про переозброєння енергоємних виробництв, запровадження сучасних технологій. А ми тільки нарікаємо на сусіда...

Ми хочемо мати своє ПТУ для підготовки будівельних кадрів, готові взяти на баланс місцеву філію Мелітопольського училища, якому надаємо всіляку допомогу роками. Як гадаєте, досягнемо мети?

КАРТИНКА З НАТУРИ

На черговий міський об'єкт сільських будівельників у Мелітополі я приїхав напередодні Нового року.

— Торговельно-офісний комплекс здамо вчасно, — запевнив начальник дільниці РАБ Олександр Іваненко. — Гарантія тому — професіоналізм і старання бригад Юрія Опитова, Петра Топалова і Віктора Бакланова.

Та й Іваненко, зазначу, не ликом шитий. Сам він із Донецька та от, як то кажуть, став у пригоді в Приазовському. Багато будував він за рубежем, де вражали технології і майстерність фахівців.

— У «Приазовському райагробуді» рівень не нижчий, тому й відгукнувся на пропозицію Івана Дем'яновича, — зізнається досвідчений «варяг».

ОГОЛОШЕННЯ

КСП «Колонщина»

код 03754627, повідомляє про проведення загальних зборів членів КСП, які відбудуться в селі Колонщина, вул. Шевченка, 2, о 12:00 31.01.2008 р. Реєстрація членів КСП починається о 10:00.

Порядок денний:

1. Звіт Голови КСП про фінансово-господарську діяльність підприємства за 2007 рік.
2. Затвердження положення про членство в КСП «Колонщина».
3. Напрямки фінансово-господарської діяльності КСП «Колонщина» на 2008 рік.
4. Різне.

Господарський суд Хмельницької області постановою від 08.01.2008 року №3/381-Б визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру щодо Будинкоуправління №1 квартирно-експлуатаційного відділу м. Хмельницький, м. Славута, код 24964435. Поштова адреса: Хмельницька область, м. Славута, вул. Садова, 17.

Ліквідатором призначено Кунашенка В. І.: 30400, Хмельницька область, м. Шепетівка, вул. Шешукова, 10, кв. 30, тел.: (803840) 5-49-45.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів.

Постановою господарського суду Одеської області (65058, м. Одеса, пр-кт Шевченка, 29) від 08.01.2008 р. по справі № 2/286-07-9297 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Олексбудснаб» (65045, м. Одеса, вул. Катеринински, 27; р/р 26008257641 в філії ВАТ «МТБ» в м. Одесі, МФО 328168; код за ЄДРПОУ 34597793) і розпочато його ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Кобзаря О. Г. Заяви кредиторів банкрута приймаються господарським судом протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Господарський суд Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) 08.01.2008 р. у справі № Б-21/212 постановив визнати товариство з обмеженою відповідальністю «Володимир-Торг-Сервіс», 77000, Івано-Франківська обл., м. Рогатин, вул. Галицька, 20 (ЄДРПОУ 33157684), пот./рах. 260098747 в ІФ ОД Райффайзен банк «Аваль», м. Івано-Франківськ, МФО 336462, банкрутом і відкрити ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Юркевича Тараса Петровича (79020, м. Львів, вул. П. Панча, 8/29), ліцензія Міністерства економіки України серія АВ № 081056 від 19.05.2006 року.

Постановою господарського суду Одеської області (65058, м. Одеса, пр-кт Шевченка, 29) від 08.01.2008 р. по справі № 2/287-07-9298 визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Продагроторг-ПАК» (65014, м. Одеса, вул. Канатна, 41, кв. 16; р/р 26004258901 в філії ВАТ «МТБ» в м. Одесі, МФО 328168; код за ЄДРПОУ 34674851) і розпочато його ліквідаційну процедуру. Ліквідатором банкрута призначено Краснохода О. М. Заяви кредиторів банкрута приймаються господарським судом протягом тридцяти днів від дня опублікування цього оголошення.

Господарський суд Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева, 1а) 15.01.2008 р. по справі № Б 15/34-07 постановив визнати банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Авіапром» (49018, м. Дніпропетровськ, вул. Моніторна, 2/1; код ЄДРПОУ 31842291; п/р 260030015101 в ОДФ КБ «Фінанси та кредит», м. Дніпропетровськ, МФО 307231) і відкрити ліквідаційну процедуру у справі. Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Гришин Михайло Анатолійович, ліцензія АБ № 116283. Поштова адреса: 49027, м Дніпропетровськ-27, вул. Куйбишева, 1а, к. 18. Тел.: (056) 374-61-20.

Ухвалою господарського суду Черкаської області (18000, м. Черкаси, вул. Шевченка, 307) від 26.12.2007 року по справі 01/100, порушено провадження у справі про банкрутство Шполянського виробничого управління житлово-комунального господарства (Черкаська область, м. Шпола, вул. Орлова, 23, код ЄДРПОУ 03357027, р/р 26000038562100 в АКІБ «Укрсиббанк», МФО 351005) і відкрито процедуру санації.

Керуючим санації призначено начальника управління Нарадька М. А., адреса: м. Шпола, вул. Орлова, 23; розпорядником майна - арбітражного керуючого Левченко В. М. (ліцензія серії АБ №216860 від 24.03.2005 року, адреса: м. Черкаси, пров. Транспортний, 19).

Господарським судом Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) від 18 грудня 2007 року у справі №5/614-07 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру щодо Товариства з обмеженою відповідальністю «Газтех» (юридична адреса: 22200, Вінницька область, Погребищенський район, м. Погребище, вул. Привокзальна, 38, р/р 260099084 ОД «Райффайзен Банк Аваль» м. Вінниця, МФО 302247, код ЄДРПОУ 23062570).

Ліквідатором банкрута призначено Липовецьку МДПІ (22500, Вінницька область, м. Липовець, вул. Леніна, 38).

Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Миколаївської області 19 грудня 2007 року згідно ухвали по справі № 14/45/06 припинено процедуру банкрутства акціонерного товариства відкритого типу «Березнегуватський сирзавод» (Миколаївська обл., Березнегуватський р-н, смт Березнегувате, вул. Кірова, 27, п/р 260096820, в МОД АППБ «Райффайзен Банк Аваль», МФО 326182, Код ЄДРПОУ № 03377308) за ознаками статті 52 і перейдено до загальних судових процедур передбачених Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Черепенко Вікторію Григорівну (ліцензія серії АБ № 176091 від 07.07.05 року, 54017, м. Миколаїв, вул. Московська, 54а, тел. 8 (0512) 47-34-64). Вимоги кредиторів до боржника приймаються протягом 30 днів з моменту публікації оголошення.

Ухвалою Господарського суду Черкаської області від 08 січня 2008 року по справі №10/216 визнано банкрутом Приватне сільськогосподарське підприємство «Хлипнівка», Черкаська обл., Звенигородський район, с. Хлипнівка, код 32522679. Відкрито ліквідаційну процедуру, ліквідатором підприємства-банкрута призначено Звенигородський районний центр зайнятості (вул. Кримського, 46-а, м. Звенигородка, 20200).

Вимоги кредиторів приймаються судом і ліквідатором протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Донецької області від 24.12.2007 р. по справі №27/244б визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура суб'єкта підприємницької діяльності Ганноченко Юрія Миколайовича, ідентифікаційний номер 2104117377, юридична адреса: 86700, Донецька область, м. Харцизьк, вул. Сєрова, 4).

Ліквідатором банкрута призначений арбітражний керуючий Кондратьєва Марина Володимирівна, ліцензія №116160.

Претензії приймаються протягом 30 днів з дати опублікування оголошення за адресою: 83086, вул. Горького, 34, м. Донецьк.

Господарський суд Рівненської області (33001, м. Рівне, вул. Яворницького, 59) ухвалою від 14 листопада 2007 року порушив справу №9/55 про банкрутство Закритого акціонерного товариства «Центр харчування» (33028, м. Рівне, вул. Соборна, 276, код ЄДРПОУ 01551825, поточний рахунок 26001301125 в КБ «Західінкомбанк» м. Рівне, МФО 333614).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Драгун І. І. (ліцензія АВ №307265 від 19.02.2007 року, 33028, м. Рівне, вул. Соборна, 34/14).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування даного оголошення.

Господарський суд Донецької області постановою від 25.12.2007 р., справа № 5/127Б визнав банкрутом боржника товариство з обмеженою відповідальністю «Райсількомунгосп», розташоване за адресою: вул. Фрунзе, 4, с. Ілліча Костянтинівського району Донецької області, 85103, код ЄДРПОУ 01355685.

Ліквідатором призначена арбітражний керуючий Вороб'йова Лілія Анатоліївна, ліцензія серія АБ № 176011, зв'язок поштою за адресою: 83018, м. Донецьк, а/с 5263.

Постановою Господарського суду Запорізької області від 28.12.2007 року у справі №16/236/07 Товариство з обмеженою відповідальністю «Днепроспецстрой» (код ЄДРПОУ 34441885) визнано банкрутом, відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Міщенко В. Г. (ліцензія АВ №307205 від 10 січня 2007 року, 69037, м. Запоріжжя, вул. 40 років Рад. України, буд. 45-б, кв. 62).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів з моменту опублікування оголошення.

Господарський суд Житомирської області (10002, м. Житомир, майдан Путятинський, 3/65) порушив справу про банкрутство № 7/174 «Б» Приватного підприємства «Південне», інд. код 31338312, юридична адреса: 13312, Житомирська область, Бердичівський район, с. Буряки, вул. Жовтнева, 1-А, р/р 26009301130518 в Філії Промінвестбанку м. Бердичів, МФО 311357.

Розпорядником майна призначено Мамедова Андрія Вагіфовича, ліцензія АВ № 347291 від 12.11.2007 р., м. Житомир, вул. Толстого, 16, кв. 95.

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) постановами від 09.01.2008 р. по справам №49/238-б визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Приватного підприємства «ФІРМА «САТУРН» (код ЄДРПОУ 25306763; місцезнаходження: 04080, м. Київ, Оболонський р-н, вул. Новоконстянтинівська, 4-а; р/р 26006301З114 в АБ «Старокиївський банк», МФО 321477), №49/239-б визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю «КСАНТІС» (код ЄДРПОУ 34415389; місцезнаходження: 01021, м. Київ, Печерський р-н, вул. Грушевського, 28/2, н/п №43; р/р 2600066085 в ВАТ «Райффайзен банк», МФО 380805), №49/240-б визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю «ТОРГОВИЙ ДІМ «ЦЕНТР ПЛЮС» (код ЄДРПОУ 33309566; місцезнаходження: 03151, м. Київ, вул. Керченська, 7/7; р/р 26005301З522 в АБ «Старокиївський банк», МФО 321477).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Ванжулу Ярослава Володимировича (ліцензія: серія АВ №158448 від 29.11.2006 р.).

Вимоги кредиторів до банкрутів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення за адресою: 01601, м. Київ-24, вул. Богомольця, 4, оф. 18.

Постановою від 06.12.2007 р. №43/505-б Господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-в) визнано банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Брайт», код ЄДРПОУ 23704784, юридична адреса: 04050, м. Київ, вул. Артема, 60, і відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Оксанича Володимира Еммануїловича (ліцензія АБ №0116252 Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України). Адреса для заяв кредиторів: 03150, м. Київ, а/с 265.

Господарський суд Харківської обл. (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) Постановою по справі № Б-31/106-05 від 05 червня 2006 року визнав банкрутом приватно-орендне сільськогосподарське підприємство «Рассвет» (код 00707708, Харківська обл., Зачепилівський р-н, м. Залінійне). Ухвалою від 31 травня 2007 року ліквідатором призначено арбітражного керуючого Вакуленко В. В., ліц. АБ № 176218 від 07.09.05 р., (61045, м. Харків, вул. Шекспіра, 12-А, к. 5-А, тел. 773-01-30).

Академія гірничих наук України оголошує конкурс на вакансії 4 академіків і 21 члена-кореспондента.

В конкурсі можуть брати участь особи, які мають вчені ступені.

Термін пред'явлення документів - 1 місяць з дня опублікування оголошення.

Довідки за телефоном (0564) 26-15-51 в м. Кривий Ріг.

Господарським судом Львівської області (79014, вул. Личаківська, 128, м. Львів) ухвалою від 02.11.2007 року поновлено провадження у справі про банкрутство ВАТ «Радехівський цукровий завод», юридична (поштова) адреса: 80250, Львівська обл., Радехівський район, с. Павлів, код ЄДРПОУ 05463785, п/р 260046368 в ЛОД Райффайзен банк Аваль м. Львів, МФО 325570. Справі присвоєно № 29/169(6/240-7/77).

Втрачене свідоцтво державної реєстрації Виробничого кооперативу «Полярний» за № 773, ідентифікаційний код 21624319 вважати недійсним.

Господарський суд Луганської області (91000, м. Луганськ, пл. Героїв ВВВ, 3А) постановою від 25.12.2007, по справі № 22/116б визнав банкрутом сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Благодатная нива» (92014, смт. Біле Лутугінського району Луганської області, вул. Леніна, 1; поточний рахунок 26005296 у ТОВ «Східно-промисловий комерційний банк», МФО 304706, ідент. код 30791346) та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Рачок Роман Володимирович (ліцензія серії АВ № 081092 від 03.07.06, адреса для кореспонденції: 91033, м. Луганськ, вул. Оборонна, 24).

По підставі постанови господарського суду Вінницької області від 10.01.2008 року по справі №5/3/165-Б про банкрутство Закритого акціонерного товариства «Адампільський хлібокомбінат», код ЄДРПОУ 32430583, м. Вінниця, вул. Пирогова, 115а/37, п/р 26000055300639 у Вінницькій філії Приватбанку м. Вінниця, МФО 302689, дане підприємство визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором майна, згідно даної постанови, призначено арбітражного керуючого Надлонка Андрія Івановича, 79066, м. Львів, вул. Зубрівська, 25а/33. Ліцензія АБ №216838 від 09/03/05.

Ліквідатором підприємства-банкрута повідомляється про втрату печатки і штампу Закритого акціонерного товариства «Адампільський хлібокомбінат», код ЄДРПОУ 32430583, м. Вінниця, вул. Пирогова, 115а/37, статуту, свідоцтва про державну реєстрацію та інших установчих документів даного підприємства.

При проведенні процедури банкрутства ліквідатором будуть використовуватися дублікати.

Товарна Біржа «Захід Контракт»
організовує біржові торги з продажу:

— Майна підприємства-банкрута Теплоелектроцентраль ВАТ «Оріана»

Лот № 1 Незавершена будівництвом залізнодорожня колія марки Р-65 довжиною 733,9 м. п., із пропитаними дерев'яними шпалами, що знаходяться за адресою: м. Калуш, Промислова зона. Початкова ціна 335 828,40 грн. з ПДВ. Публічні торги відбудуться 22.02.2008 р. о 10.00 год.

Примітка: незавершена будівництвом залізнодорожня колія знаходиться в промисловій зоні м. Калуш; можливе оформлення земельної ділянки промислового призначення площею до 5 га. Доступні всі комунікації.

Фіксовані умови продажу, які є обов'язковими для переможця публічних торгів (аукціону) — Покупця і підлягають дотриманню, а саме:

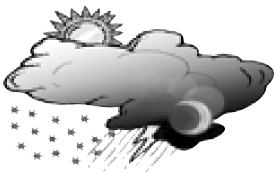
— Незавершена будівництвом залізнодорожня колія продається без права демонтажу в металобрухт.

— При надходженні до організатора публічних торгів заяви від одного учасника майно продається бажаючому учаснику, за вартістю згідно даного оголошення; при надходженні двох і більше заяв від учасників організатор проводить аукціон між учасниками; організатор у будь-якому випадку оформляє протокол публічних торгів (аукціону).

Для участі в публічних торгах (аукціонах) необхідно подати: заяву, копію документа про сплату гарантійного внеску в розмірі 10% від початкової ціни, ліцензійного збору в розмірі 0,1%, від початкової ціни, та реєстраційного збору в розмірі 34 грн. на р/р Біржі 26005060017932 в ІФФ Приватбанк МФО 336677, код ЄДРПОУ 33645531. Заявки приймаються на ТБ «Захід Контракт» за 3 робочі дні до проведення торгів. Більш детальну інформацію можна отримати за адресою: м. Івано-Франківськ, вул. Січових Стрільців, 24А, тел./факс: 8 (0342) 50-95-53.

СПОРТ

№ 11 (4261) ВІВТОРОК, 22 СІЧНЯ 2008

23 січня в Україні хмарно, туман, місцями невеликі опади, на дорогах ожеледиця. Температура вночі від 3° морозу до 3° тепла, на півночі Лівобережжя та у Карпатах 2—8° морозу; вдень 0—5° тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 22 СІЧНЯ

❐ 1788. Народився класик англійської та світової літератури поет Джордж Байрон. Серед його творів — поема «Мазепа». ❐ 1898. Народився кінорежисер, класик кінематографії Сергій Ейзенштейн («Броненосець «Потьомкін», «Іван Грозний»). ❐ 1908. Народився фізик-теоретик, Нобелівський лауреат Лев Ландау. Тривалий час працював у Харкові. ❐ 1918. Центральна Рада IV Універсалом проголосила самостійність України. ❐ 1933. Народився оперний співак Анатолій Мокренко. ❐ 1991. В СРСР вийшов указ про вилучення з обігу та обмін у триденний строк всіх 50- та 100-карбованцевих купюр.

ТУРНІРНА ХРОНІКА

ВЕЛОСПОРТ (ТРЕК)

Лос-Анджелес (США). Етап Кубка світу. Наша Леся Калитовська блискуче виграла індивідуальні перегони переслідування. 19-річна спортовка нинішнього сезону в цій дисципліні була дев'ятою в Сіднеї й восьмою на етапі в Пекіні. Перемога у США дада змогу Лесі вийти в заліку змагань на четверте місце. Це перша перемога юної українки на етапах Кубка світу в індивідуальних дисциплінах (у грудні 2007 року на етапі в Пекіні Калитовська виграла «золото» в командних перегонах переслідування).

В активі збірної України є ще кілька нагород. Так, Євген Болибрух у гіті на кілометр завоював срібну нагороду. Український квартет (Любомир Полатайко, Роман Щедов, Максим Поліщук і Віталій Попков) у перегонах переслідування був третім.

БОКС

Дюссельдорф (Німеччина). Володар титулу WBA Inter-Continental українець Тарас Біденко вийшов на ринг проти 36-річного Сіссе Саліфа з Малі. Біденко мав перевагу протягом усього бою. Його суперник покладав надії лише на свій нокаутуючий удар і намагався впіймати Тараса на контратаці. Але це йому рідко вдавалося. Біденко діяв набагато швидше, акуратніше і добре захищався, не давши суперникові жодного шансу. В підсумку упевнено виграв. Судді одноголосно віддали йому перемогу: 120-108, 119-109 і 118-110.

Цей поєдинок відбувся в рамках великого боксерського свята, головною подією якого став бій між чемпіоном WBA у надважкій вазі Русланом Чагаєвим з Узбекистану і британцем Меттом Скелтоном. У восьмому раунді рефері зняв очко зі Скелтона за постійне притримування Чагаєва за шию в ближньому бою, що, втім, не змінило малюнок поєдинку. Скелтон, як і раніше, намагався нав'язати метушню на ближній дистанції. До останніх раундів обидва боксери помітно втомилися. Однак Чагаєв діяв точніше, що в підсумку й принесло йому перемогу одностайною ухвалою суддів з рахунком 117-110 і 117-111 (двічі).

БАСКЕТБОЛ

Чемпіонат країни. Суперліга. Чоловіки. 19 січня.

«Азовмаш» (Маріуполь) — «Одеса». 92:82. «Миколаїв» —»Будівельник» (Київ). 70:83. «Політехніка-Галичина» (Львів) — «Кривбасбаскет-Люкс» (Кривий Ріг). 89:74. «Дніпро» (Дніпропетровськ) — «Пульсар» (Рівне). 65:63. «Київ» — «Сумихімпром». 87:66. «Черкаські мавпи» — «Хімік» 70:74.

ХОКЕЙ

Сьогодні в Новополоцьку відбудеться «Матч зірок» 16-го чемпіонату Білорусі. Змагатимуться збірна Мінська і команда Екстраліги, складена з клубів з інших міст Білорусі.

В обох колективах гратимуть українці. За мінчан: оборонці — Дмитро Толкунов («Динамо»), Віталій Люткевич і Дмитро Якушин (обидва — «Керамін»); нападники — Олександр Матерухін («Юність»), Роман Сальников («Керамін»).

За збірну Екстраліги зіграють оборонці Юрій Наваренко та Василь Ломаницький з «Вітебська» та Олександр Побєдоносцев («Хімволокно», Могильов).

ФУТБОЛ

На останньому засіданні Бюро ПФЛ ухвалено рішення перенести матч 19-го туру чемпіонату України серед команди вищої ліги між дніпропетровським «Дніпром» і київським «Динамо». Замість запланованої раніше дати (1 березня), команди зустрінуться на день пізніше. Початок поєдинку о 16.00.

«Сокіл» уже четвертий!

Хокей. Відкритий чемпіонат Росії. Вища ліга. 23-й тур. 19—20 січня. «Бєлгород» — «Капітан» (Ступіно). 3:4. 2:4. ЦСК ВПС (Самара) — «Рязань». 2:0. 1:4. «Аріада-Акпарс» (Волзьк) — «Хімік» (Воскресенськ). 2:3 (от). 1:6. «Крилья Совєтов» (Москва) — «Титан» (Клин). 7:2. 1:3. «Газпром-ОГУ» (Оренбург) — «Дмитров». 7:6 (б). 4:6.

«Сокіл» (Київ) — «Кристал» (Електросталь). 10:1 (4:1, 3:0, 3:0). Шайби: Пастух, 8, Дєєв, 12, 19, Черненко, 18, Цируль, 22, Матвійчук, 25, Благий, 27, Савицький, 47, Сьомін, 51, Доніка, 59 — Тунік, 13.

«Сокіл» — «Кристал». 4:3 (0:0, 1:2, 2:1, 1:0). ОТ. Шайби: Малов, 36, 62, Авєркін, 52, Матвійчук, 60 —Дубінін, 22, Купрєєнков, 30, Тунік, 43.

«Дизель» — 92 очка, «Дмитров» — 90, «Хімік» — 80, «Сокіл» — 79, «Нєфтянік» (Альмєтьєвськ) — 77, «Нєфтянік» (Леніногорськ), «Бєлгород» — по 74, «Крилья Совєтов» — 70, «Аріада» — 67, «Титан» — 56, «Рязань», ЦСК ВПС — по 51, «Кристал» (Електросталь) — 49, «Кристал» (Саратов) — 48, «Газпром-ОГУ» — 40, «Капітан» — 34.

Київські хокеїсти здобули чергові перемоги. Щоправда, кожна з них здобувалася по-різному. У першій зустрічі господарі буквально розтрощили оборону гостей. А от наступного дня «Соколу» довелося наздоганяти. І зробити їм це пощастило на останніх секундах основного часу, коли зняли воротаря і випустили шостого польового гравця. В овертаймі щастя всміхнулося українському клубові.

На знімках: фрагменти недільного поєдинку в Києві.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Напередодні старту

Футбол. Завтра в Єрусалимі матчем місцевого «Бейтара» — лідера чемпіонату Ізраїлю — і донецького «Шахтаря» розпочнеться третій міжнародний турнір на Кубок Першого каналу Росії.

Український клуб перед стартом змагань протягом тижня готувався в Туреччині, де провів дві контрольні зустрічі. Спершу — з клубом російської Прем'єр-ліги. І використав цей захід з великою користю. А переконлива перемога, звісно, додала настрою гравцям, тренерам і прихильникам українського колективу.

«Шахтар» (Донецьк) — «Луч-Енергія» (Владивосток). 3:0. Голи: Адріано, 36, Срна, 58, Брандау, 73(п).

«Шахтар» (перший тайм): Вірт, Срна, Кучер, Левандовський, Шевчук, Полянський, Гюбшман, Вілліан, Вукич, Бєлік, Адріано; (другий тайм) — П'ятов, Гай, Чигринський, Єзерський, Срна (Полянський, 72), Дуляй, Фернандіньо, Рац, Гладкий, Брандау, Кравченко.

Як бачите, в складі «гірників» грав Костянтин Кравченко. А це значить, як повідомлє прес-служба «Шахтаря», головні акціонери донеччан і дніпропетровців Рінат Ахметов та Ігор Коломойський, щоб не допустити виходу «справи Кравченка» далеко за межі України й не зашкодити авторитету та іміджу українського футболу, «Шахтаря» і «Дніпра», а також в інтересах самого спортовця, котрий є основним гравцем молодіжної збірної і кандидатом до національної, таки домовилися. «Шахтар» сплатить «Дніпру» суму у розмірі, еквівалентному 5,5 мільйона доларів США, включаючи ПДВ. А футбольний клуб «Дніпро» відкликає свою апеляцію до Контрольно-дисциплінарного комітету ФФУ на рішення Бюро ПФЛ від 15 січня.

Наступного дня донецький клуб провів ще один товариський поєдинок. І знову порадував і результатом, і якістю гри.

«Шахтар» — «Кельн» (Німеччина). 3:1. Голи: Мохамад, 32 (автогол), Адріано, 76, 83, Гартман, 81.

«Шахтар»: П'ятов (Шутков, 46), Гюбшман (Чигринський, 67), Кучер (Шевчук, 46), Рац (Левандовський, 46), Чигринський (Єзерський, 46), Дуляй (Гай, 46), Фернандіньо (Полянський, 46), Вілліан (Фернандіньо, 67), Срна (Кравченко, 46), Гладкий (Бєлик, 46), Брандау (Адріано, 46). **Тренер** — Мірча Луческу.

«Кельн»: Мондрагон (Кесслер, 46), Юміт (Пецціоні, 78), Мохамад (Шонеберг, 78), Маккенна (Нікеніг, 78), Матіп (Гартман, 78), Антар (Ділема, 46), Суазо (Мітрескі, 68), Шерц (Вунгуїдіца, 68), Вукичевич (Бройч, 46), Гелмес (Ялчин, 78), Новакович (Сальваторе, 78). **Тренер** — Кристофер Даум.

Учора «Шахтар» з Анталії перелетів до Тель-Авіва.

Київське «Динамо» включається в турнір Кубка Першого каналу післязавтра. У Тель-Авіві суперником нашого чемпіона буде сербська команда «Црвена Звезда» (Белград). На Землі обітованій кияни тренуються з 15 січня (в Ейлаті). А минулої неділі зіграли товариський матч проти четвертої команди болгарського чемпіонату.

«Динамо» (Київ) — «Левський» (Софія). 2:1. Голи: Нінкович, 28, Гусєв, 44 — Огнєнов, 82.

«Динамо»: (перший тайм) Шовковський, Несмачний, Юссуф, Михалик, Допілка, Гіоане, Корреа, Нінкович, Гусєв, Ребров, Мілевський; (другий тайм) Луценко, Федорів, Ващук, Гавранчич, Мандзюк, Дедечко, Главіна, Олійник, Майкл, Алієв, Кравець.

Після зустрічі президент ФК «Динамо» (Київ) Ігор Суркіс сказав:

— Ми здобули перемогу в першій зустрічі 2008 року. І це добре. У першому таймі пару центральних оборонців склали Юссуф і Михалик. Раніше такого сполучення ми не бачили. Мені сподобалася відсутність пасивності. Всі діяли наполегливо, йшли в боротьбу.

— Ви вже поставили перед командою завдання на Кубок Першого каналу?

— Виходячи із ситуації, в якій опинилися наприкінці минулого року, ставиться завдання створити команду, котра не ганьбитиметься в Європі. Майстерність у наших футболістів є, але вона має підкріплюватися бійцівськими якостями. Стосовно турніру, то ставимо завдання перемогти. Така філософія київського «Динамо». Інша справа — чи вийде в нас це, чи ні.

Юрій Сьомін, тренер «Динамо»:

— Епізодами грою підопічних задоволений. Позитивно те, що дуже відповідально грали в захисті. Добре оборонялися двома блоками: середньою лінією й захистом із чотирьох чоловік. Задоволений контратаками. Під час однієї забили першого м'яча, могли забити ще два-три. Але треба працювати над багатьма компонентами. Зокрема, над контролем м'яча...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ (з Ізраїлю).

Підготовці до Євро-2012 заважають дві біди. Причому дороги — не головна

Учора в секретаріаті Президента України відбулося засідання Координаційної ради з підготовки до Євро-2012. На ньому Віктор Ющенко доручив протягом двох тижнів сформувати національний реєстр доріг у рамках підготовки до європейського футбольного форуму.

«Ми повинні мати чіткий реєстр, що забезпечує зв'язок між шістьма містами проведення Євро-2012», — відзначив Президент, наголосивши, що створення мережі доріг є одним із зобов'язань України перед УЄФА. За його словами, автомобільна мережа має забезпечити пересування туристів як між містами, де проводяться матчі Євро-2012, так і з країнами-сусідами. Також глава держави звернув увагу на необхідність перебудови аеропортів і портів, **передає УНІАН.**

Крім того, у контексті підготовки до чемпіонату секретаріат Президента протягом семи днів повинен підготувати зміни до низки законів, які він готовий подати на розгляд Верховної Ради як невідкладні. На засіданні також зазначалася важливість підготовки до 2012 року національних парків, заповідників, рекреаційних територій. «Ми ставимо за мету, що 1 млн. туристів, яких ми очікуємо, відвідають Євро-2012, а після матчів затримаються в Україні на багато тижнів для відпочинку й екскурсій», — заявив глава держави.

Аналітики вказують: поки що в Україні далі дискусій, засідань і розпоряджень, присвячених майбутньому чемпіонатові, справа не йде. Час від часу висловлюються побоювання, що Київ може «прозасідати» Євро. Однак міністр у справах сім'ї, молоді та спорту Юрій Павленко назвав не більше ніж розмовами, заяви про те, що ЧЄ-2012 року в Україні перебуває під загрозою зриву. Ну а глава держави в нинішньому року змінив склад Координаційного комітету з Євро-2012. Зокрема, до його складу ввійшли Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко, глава секретаріату Президента України Віктор Балога, президент НОК України Сергій Бубка, радник Президента Віталій Кличко, а також міністри транспорту і зв'язку, культури і туризму, економіки, оборони й охорони здоров'я.

Редактор номера Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2008 рік: для фізичних осіб — 5,00 грн. та 3,00 грн., для підприємств і організацій — 15,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 161000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 157

ТОВ «Преслайн» м. Харків, вул. Північна, 12.

Зам. 9-1-220

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

